

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις

Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 20 Ἰανουαρίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 3

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

(Ρομανικὸν Παραμῦθι.)

Μία φορὰ κι' ἕναν καιρό, ἦταν ἕνας γέρος καὶ μιὰ γρηῃ.—ἀνδρόγυνον. Δὲν ἐζοῦσαν καλὰ, ἐμάλοναν κάθε μέρα, καὶ 'στὸ τέλος ἀπεφάσισαν νὰ μοιράσουν ὃ τι εἶχαν καὶ νὰ ζήσουν χωριστά.

Ἦσαν πτωχοί. Ἐνα σπιτάκι μικρὸ, μὲ δύο δωμάτια, ἕνα ἐπάνω καὶ ἄλλο κάτω· τριγύρω 'στὸ σπιτάκι μιὰ αὐλή, καὶ μέσα 'στὴν αὐλή ἕνας πετεινὸς καὶ μιὰ ὄρνιθα. Αὐτὰ ἦσαν ὅλα τοὺς τὰ ὑπάρχοντα.

Ὁ γέρος ἐπῆρε τὸ ἐπάνω δωμάτιον γιὰ νὰ καθίσῃ μονάχος του· ἔπειτα, μ' ἕνα ξύλινο φράκτη, ἐχώρισε τὴν αὐλή 'στὴν μέση. Ὅμως ἡ μοιρασιά τῶν πουλιῶν δὲν ἦταν ἔτσι εὐκόλη, γιὰτὶ καθένας ἤθελε νὰ πάρῃ τὴν ὄρνιθα. Ἀφ' οὗ ἐφιλονείκησαν ἀρκετά, 'στὸ τέλος ἀπεφάσισαν νὰ βάλουν κλήρο. Καὶ ἡ ὄρνιθα ἔλαχε τῆς γρηῃς, ἡ ὁποία τὴν ἐπῆρε μὲ καμάρι 'στὴν αὐλή της.

—Κουκουρίκου! κουκουρίκου! ἐτραγουδοῦσεν ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ πετεινός.

—Ὁ κόκοράς μου ἔχει ὠραία φωνή! ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του ὁ γέρος. Καὶ καθὼς τὸν ἔβλεπε νὰ σκαλίζῃ τὴν κοπριά μὲ τὰ πόδια καὶ μὲ τὴν μύτη, ἐν ᾧ τὰ μεγάλα καὶ χρυσὰ του πτερὰ ἔλαμποκοποῦσαν 'στὸν ἥλιο:

—Τί τα θέλεις! εὐμορφο πουλί! ἐσυλλογίζετο, θέλωντας καὶ καλὰ νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτόν του, ὅτι ἡ τύχη πού του ἐχάρισε τὸν πετεινόν, δὲν τον εἶχεν ἀδικήσῃ καὶ τόσον πολὺ.

Ἡ ὄρνιθα ὅμως ἐγεννοῦσε δυὸ αὐγά τὴν ἡμέρα. Ἡ κυρία τῆς ἐπήγαινε 'στὴ φωληρά, τὰ ἔπερνε μὲ προσοχή, τὰ ἐκύτταζε 'στὸ φῶς, τὰ ἐκαμάρονε καὶ ἐφώναζε, γιὰ νὰ τὴν ἀκοῦῃ ὁ γέρος καὶ νὰ ζηλεύῃ:

—Ψυχὴ μου αὐγά! Καλλίτερη ὄρνιθα δὲν ὑπάρχει 'στὸ κόσμον ὅλο! Ἀληθινὸς θησαυρός!

—Κουκουρίκου! κουκουρίκου! ἐτραγουδοῦσεν ὁ πετεινός.

—Καλλίτερα νὰ γεννοῦσες καὶ σὺ αὐγά, πού τα ἐπιθύμησα τόσο! ἐφώναξε μιὰ μέρα ὁ γέρος, πού ἀκούσθησαν 'στὴν ἴδιαν ὥραν τὰ θαυμαστικὰ τῆς γυναίκας του καὶ τὰ ξελαρυγγίσματα τοῦ πετεινοῦ.

Καὶ κατέβη ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, νὰ εὕρῃ τὴν γρηῃ καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ μ' εὐγένειαν νὰ του δώσῃ ἓν αὐγὸ.

«Ὅταν τὸν εἶδε τόσῳ μεγάλῳ, ὁ γέρος τὰ ἔχασε.» (Σελ. 18, στλ. γ'.)

—Κτύπησε τον κόκορά σου, όπως κτυ-
πώ κ' ἐγὼ τὴν κόττα μου, εἶπεν ἐκείνη,
καὶ νὰ ἰδῇς πῶς θά σου γεννάη!

—Ο γέρος, κουτός, ἐφυγε, ἀρπάξε τὸν
πετεινὸ ἀπὸ τὰς φτερούγας, καὶ τοῦ ἔδω-
σεν ἕνα καλὸ ξύλο.

—Νὰ καὶ τούτη, ζωντόβολο! νὰ καὶ
τούτη, ἀκαμάτη! νὰ μάθης νὰ τραγου-
δᾷς καὶ νὰ σκουίζῃς ὅλη μέρα, χωρὶς νὰ
γεννᾷς οὔτε μισὸ αὐγὸ!

Ο δυστυχισμένος πετεινὸς ἐξέφυγε τέ-
λος πάντων ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ, ἀνέ-
βη ἐπὶ τὴν κοπριά του, καὶ ἄρχισε
νὰ τὴν σκαλίζει λυπημένος. Καὶ νὰ,
ἐκεῖ ποῦ ἔσκαπτε, βρισκeto ἕνα παλὺ
πουγγί, ποῦ εἶχε μέσα δύο δεκάρες. Τὸ
πῆρε ἀμέσως ἐπὶ τὴν μύτη του, καὶ ἄρχισε
νὰ τὸ τρίγυρίζῃ με ὑπερηφάνεια, πρῶτα
μέσα ἐπὶ τὴν αὐτὴν, ἔπειτα ἐξῶ ἐπὶ τὸ δρόμο.

Εκείνη τὴν ὥρα ἐπερνοῦσε μιὰ ἀμα-
ξα με τέσσαρα ἄλογα, καὶ μέσα ἐπὶ τὴν ἄ-
μαξα ἐκάθητο ἕνας ἀφέντης μεγάλος καὶ
τρανός.

—Μπα! εἶπε· τί κρατᾷ ἐπὶ τὸ στόμα
τοῦ ἐκεῖνος ὁ πετεινός; Γιάννη, σταμά-
τησε γρήγορα τὰ ἄλογα καὶ πιάσε μου ἐ-
κεῖνον τὸν πετεινὸ!

Ο Γιάννης ἔπιασε τὸν πετεινὸ, τοῦ ἔ-
πηρε τὸ πουγγί ἀπὸ τὸ στόμα, καὶ τὸ ἔ-
φερε ἐπὶ τὸν ἀφέντη του. Ἐκεῖνος, ἅμα εἶ-
δε πῶς εἶχε μέσα μόνον δύο δεκάρες, τὸ
ἐρρίψε ἐπὶ τὴν τσέπη του, χωρὶς νὰ νησυχήσῃ
περισσότερον. Καὶ ὁ ἄμαξα ἐξελίχθη.

Ἀλλὰ ὁ πετεινός, ἐξῶ φρενῶν ποῦ
τον ἐλίσσευσαν ἔτσι, ἐπῆρε τὴν ἀμαξα τὸ
κατόπιν, καὶ ἔτρεχε, καὶ ἐπετοῦσε, καὶ ἐ-
φώναζε δυνατὰ:

—Κουκουρίκου! ἔ, ἀφεντικό! Δὲς
μου τὸ πουγγί με τὰς δύο δεκάρες!
Κουκουρίκου!

Ἡ ἀμαξα ἔτρεχεν, ὁ πετεινὸς τὴν ἐν-
νιχοῦσεν ὁλονόνα.

—Οὐρ! αὐτὸ τὸ πουλί εἶνε ἀνυπόφορο!
ἐφώναξεν ὁ ἀφέντης. Εἶνε ἱκανὸς νὰ μᾶς
κυνήγῃς ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου με τὰ
ξεφωνητά του. Γιάννη! πιάσε μου τὸν πε-
τεινὸ καὶ ρίξε τον ἐπὶ ἐκεῖνο τὸ πηγάδι
ποῦ βλέπεις ἐκεῖ πέρα!

Καὶ νὰ, ὁ καίμενος ὁ πετεινὸς μέσα
ἐπὶ τὸ βαθὺ πηγάδι! Ὅμως, ἀντὶ νὰ νομίση
ὅτι ἦλθεν ἡ τελευταία του στιγμὴ καὶ
νὰ ἄρχισῃ τὰ κλάματα, — ὅπως θὰ ἔκαμνε
καθὲς ἄλλος ἐπὶ τὴν θέσιν του, — αὐτὸς πίνει,
πίνει, πίνει... Σὲ λίγο ἤπιεν ὅλο τὸ
νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ, καὶ μόλις βρέθηκε
σὲ ξηρὰ, δίνει μιὰ με τὰς φτερούγας του
καὶ φρρρρρ! νὰ σοῦ τον ἔξω...

Εἶχε γίνῃ πολὺ χονδρός, γιατί τὸ νε-
ρὸ τοῦ πηγαδιοῦ τὸν εἶχε φουσκώσῃ σὰν
βαρέλι. Καὶ ὅμως τώρα τρέχει παιδὶ γρή-
γορα, καὶ φωνάζει ἀκόμη δυνατώτερα:

—Ἀφεντικό! ἔ, ἀφεντικό! Δὲς μου
τὸ πουγγί με τὰς δύο δεκάρες! Κουκου-
ρίκου!

—Νὰ χαθῇς! πάλι μπροστά μου βρέ-

θηκες; ἐφώναξεν ὁ ἀφέντης· πῶς δὲν
ἐπνίγηκες!

Ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ ἄμαξα ἐφθασεν ἀπέ-
ξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁ ἀφέντης κατέβη,
ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ πετεινοῦ τὸν ἐξεκούφαινε.

—Πιάστε τον καὶ δώστε τον τῆς μα-
γείρισσας νὰ τον βάλῃ ἐπὶ τὸ φούρνο, νὰ
μὴ τον ἀκούω πιά!

Ἡ μαγείρισσα ἀρπάξε τὸν πετεινὸ
καὶ τὸν ἔκλεισε ἐπὶ τὸ φούρνο. Ἐπειτα ἔ-
φυγε γι' ἄλλες τῆς δουλειές. Ἀλλὰ ὁ
πετεινὸς ἐξέφρασε τότε ὅλο τὸ νερὸ, ποῦ
εἶχε πῆλ' ἐπὶ τὸ πηγάδι· καὶ τὸ νερὸ σβύ-
νει τὴ φωτιά, καὶ τρέχει παντοῦ καὶ
πλημμυρίζει τὸ μαγειρεῖο.

Ὅταν ἐγύρισεν ἡ μαγείρισσα καὶ εἶδε
ὅλο ἐκεῖνο τὸ κακὸ, τρέχει ἐπὶ τὸ φούρνο,
τὸν ἀνοίγει... καὶ φρρρρ! νὰ καὶ πετιέ-
ται ὁ πετεινός, καὶ με φωνὴν δαιμονισμέ-
νη ξαναρχίζει:

—Κουκουρίκου! ἀφεντικό, ἔ, ἀφεντικό!
Δὲς μου τὸ πουγγί με τὰς δύο δεκάρες!

—Καλὲ αὐτὸς εἶνε ὁ διάβολος μετα-
μορφωμένος! κρᾶζει ἡ μαγείρισσα τρομα-
γμένη, καὶ τρέχει νὰ διηγηθῇ τί συνέβη.

—Ἡ διάβολος εἶνε ὁ πετεινός, πιά-
στε τον, διατάζει ὁ ἀφέντης, καὶ κλεῖ-
στὲ τον εἰς τὸ πιθάρι ποῦ βάζω τὰ χρῆ-
ματά μου. Ἐκεῖ-μέσα χωρὶς ἄλλο θὰ
ψορήσῃ τῆς πείνας.

Τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκαμαν εὐθὺς.

Ὁ πετεινὸς ὅμως ἄρχισε νὰ τρώγῃ,
νὰ τρώγῃ, καὶ ἔτσι ἔφαγεν ὅ,τι εἶχε μέ-
σα τὸ πιθάρι. Ὅταν, ὅστερ' ἀπὸ μερικὲς
ἡμέρας, με τὴν ιδέαν ὅτι θὰ τον εὑρίσκαν
ψόφιο, ἐπῆγαν νὰ τον βγάλουν, ὁ καλὸς
σου πετεινὸς ἐξεπετάχθηκε βαρὺς, καὶ με
φωνὴν χοντρὴ καὶ δυνατὴ σὰν κ ο ν τ ρ α
μ π ἄ σ ο, ἄρχισε τὸ συνειθισμένο του
τραγουδί:

—Ἀφεντικό, ἀφεντικό! Δὲς μου τὸ
πουγγί με τὰς δύο δεκάρες!

—Ρίξτε τον μέσα ἐπὶ τὸ κοπάδι! φω-
νάζει ὁ ἀφέντης ἐκστατικός. Βῶδια, γε-
λάδες, ταῦροι, ἄλογα, σκυλιὰ, θὰ τον
πατήσουν καὶ θὰ τον λυώσουν.

Τὸν πῆγαν ἀμέσως ἐπὶ τὸ λειβάδι. Ὁ
πετεινὸς ὅμως τὴ δουλειὰ του! Τρώγει,
τρώγει, τρώγει. Ἀντὶ νὰ τον φάγουν,
τὰ ἔφαγε ὅλα. Πᾶνε τὰ βῶδια, πᾶνε ἡ
ἀγγελάδες, πᾶνε τὰ μεγάλα ζωντανά.
Ἐπειτα βάζει ἐμπρὸς τὰ μικρότερα: μο-
σχάρια, γίδες, πρόβατα, κατσίκια, ὅλα
τὰ καταπίνει!

Ἀπὸ τὸ ἀμέτρητο κοπάδι δὲν μένει
πιά οὔτε ρουθούνη, καὶ ὁ πετεινὸς ἐγίνε
τόσῳ μεγάλος, τόσῳ πελώριος, ποῦ ὅταν
ἐξύγασε ἐπὶ τὸ σπίτι, ἡ σκιά του ἐσκοτί-
νισσε τὸν ἥλιο! Ἐνόμισαν πῶς ἐνύκτω-
σε, καὶ ἡ φωνὴ του τοὺς ἐφάνηκε σὰν
βροντὴ:

—Ἀφεντικό! ἀφεντικό! Δὲς μου τὸ
πουγγί με τὰς δύο δεκάρες!

Τὸν πιάει ἕνας φόβος τὸν καλὸ σου
τὸν ἀφέντη, μὲ ἕνα φόβος, ποῦ δὲν

βλέπει πιά ἐμπρὸς του, κοντεύει νὰ τρελ-
λαθῇ. Τί εἶνε πάλι αὐτό; Πῶς νὰ γλυ-
τώσῃ ἀπὸ τὸν δαίμονα;...

Καί, — τί εἶχε νὰ κάμῃ; — πέρνει τὴν
γουρσοῦζικο πουγγί καὶ τοῦ το ρίχνει.
Ὁ πετεινὸς τὸ ἀρπάζει καὶ φεύγει.

Φεύγει! μὰ ἐξοπίσω τὸν ἀκολουθεῖ ὅλη
τὸ ὄρνιθαρεῖο: ὄρνιθες, πάπιες, χῆνες
Ἰνδιάνοι, ὡς καὶ τὰ περιστέρια, ἀκόμη
ὅλα φεύγουν. καὶ ὁ ἀφέντης ἀπομένε
πρωτός καὶ ἐλπεινός.

Ἦθελε νὰ κρατήσῃ τὸ ξένο πουγγί
με τὰς δύο δεκάρες, ἤθελε νὰ δεικνύσῃ τὴν
μικρὸ καὶ ἀδύνατο πετεινὸ, καὶ τὴν ἐ-
παθε. Καλὰ νὰ πάθῃ!

Κάτ-κάτ-κάτ-κοντάκ! ἐτραγουδοῦσε
ἡ ὄρνιθα τῆς γρηᾶς.

Καὶ ἡ γρηᾶ ἐδῆγαινε πάντα ἀπὸ τὴν
φωλὴν κατενθουσιασμένη: — Ψυχὴ
μου ὄρνιθα! Ψυχὴ μου αὐγά! Κανένα
ἐπὶ τὸν κόσμον δὲν ἔχει καλλίτερα!

Ὁ γέρος, ἐπάνω ἐπὶ τὴν καμαρούλι
του, τ' ἀκούει ὅλα αὐτά, καὶ ἦταν λυ-
πημένος καὶ θυμωμένος πολὺ, ποῦ δὲ
εἶχεν ὄρνιθα αὐτὸς νὰ του κἀνῃ αὐγά
καὶ δὲν ἔδλεπε πιά οὔτε τὸν πετεινὸ του.

—Παλητόγρηα! ἔλεγε· με πῆρες ἐπὶ
λαίμῳ σου με τὴ συμβουλὴ ποῦ μοῦ ἔδω-
σες! Ἐκτύπησα τὸν κόκορά μου κα-
μοῦφυγε ὁ κακομοῖρος! Κρίμα, ἐπὶ
ὠραῖο πουλί! Τί εὐμορφα πτερὰ ποῦ
εἶχε! Τί δυνατὴ καὶ καθαρὴ φωνή!.

Κρίμα, κρίμα!

Δὲν ἤξευρε πῶς νὰ παρηγορηθῇ
καίμενος ὁ γέρος, ὅταν ἐξαφνὰ, μιὰ μέ-
ρα, ἀκούει ἀπέξω μακρὰ:

—Κουκουρίκου κού! Κουκουρίκου
κούκού!

Ἡ καρδιά του ἐκτύπησε.

—Καλὲ μὴν εἶνε ὁ κόκοράς μου.
Καὶ κατεβαίνει τὴ σκάλα ὅσο γρηγο-
ρώτερα μποροῦσε με τὰ γεροντικά του
ποδάρια.

—Ναί, ναί, εἶνε ὁ κόκοράς μου.
λέγει χαρούμενος. Γνωρίζω τὴ φωνή
του! δὲν με γελᾷ μενὰ αὐτὴ ἡ φωνή.

Ἀνοίγει τὴν ἐξώπορτα, καὶ ὁ πετει-
νὸς ἐμβαίνει.

Ὅταν τὸν εἶδε τόσῳ μεγάλῳ, ὁ γέρος
τὰ ἔχασε, ἀπέμεινε δουδός· καὶ τὸν ἐκτύ-
πησε...

Φαντασθῇτε ὅμως τὴν ἐκπληξὴ καὶ τὴν
χαρὰ τοῦ γέρου, ὅταν ὁ πετεινὸς ἄρχισ-
ε νὰ ξερνᾷ ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὅ,τι εἶχε καταπι-
εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀφέντη: γελάδες, βῶ-
δια, ἄλογα, πρόβατα, λίρες, τσεκινία
φλωριά. Ἐπειτα τὰ πουλιά, ὄρνιθες
χῆνες, πάπιες, Ἰνδιάνους, περιστέρια. Γε-
μίζει ἡ αὐλὴ, γεμίζει τὸ σπίτι. Ὁ γέρος
τώρα εἶνε πάμπλουτος, εὐτυχισμένος.

Τάκουει, τὰ βλέπει ἡ γρηᾶ, καὶ πῆ-
γαίνει νὰ του γυρέψῃ λίγο γάλα.

—Σοῦ γύρεψα τὴν ἄλλη φορὰ ἕνα αὐ-

τὸ καὶ μοῦ το ἀρνήθηκες, ἀποκρίθηκε ὁ
γέρος. Ἐπειδὴ ὅμως ἀντὶ γι' αὐτό, μοῦ
ἔδωκες μιὰ καλὴ συμβουλὴ, αὐτὴ τὴν ἱ-
δια συμβουλὴ θὰ σοῦ τὴν δώσω ὀπίσω:
Πήγαινε νὰ κτυπήσῃς τὴν ὄρνιθάν σου,
ὅπως ἐκτύπησα τὸν κόκορά μου. »

Τρέχει εὐθὺς ἡ γρηᾶ καὶ ἀρχίζει νὰ
κτυπᾷ τὴν ὄρνιθάν της με μανία, με λύσσα.

—Νὰ καὶ τούτη, παλητόκοτα, ποῦ δὲν
ξεύρεις παρὰ νὰ γεννᾷς αὐγά. Ἄει, πῆ-
γαινε νὰ μου φέρῃς καὶ σὺ τὰ καλά, ποῦ
ἔφερες ὁ κόκοράς ἐπὶ τὸν ἀφέντη του.

Ἀμα ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς
γρηᾶς, ἡ δυστυχισμένη ὄρνιθα ἐδῆγαινε
ἐξῶ, καὶ γιὰ νὰ δροσιθῇ ἀπὸ τὴ φλό-
γα τοῦ ξυλοφορτωμάτος, ἐπῆγε καὶ ἤπιεν
ἀπὸ τὸ νερὸν ἐνὸς βάλτου.

Ἀλλὰ μέσα ἐς αὐτὸ τὸ βάλτε ἦταν
ἕνα κουμπί. Ἡ ὄρνιθα τὸ καταπίνει, τὴν
πιάνουν ἀμέσως πόντοι ἐπὶ τὴν κοιλιά, καὶ
γυρίζει ἐπὶ τὴν φωλὴν της κακῶς ἔχοντας.

Οἱ πόντοι δυναμώνουν σὲ λίγο, τῆς ἔρ-
χεται ἕνας φοβερός ἐμετός, καὶ ἀπὸ τὸ
κακὸ τῆς ἀρχίζει νὰ ξεφωνίζει: Κάτ! κάτ!

Ἡ γρηᾶ, ἅμα ἀκούσεν αὐτὰ τὰ κα-
καρίσματα, ἐνόμισεν ὅτι ἡ ὄρνιθα γεννᾷ.
καὶ ἔτρεξε νὰ πάρῃ τὸ αὐγὸ. Ἐκεῖ ὅμως
βλέπει σὲ τί γάλι εἶχε κάμῃ τὴν φωλὴν
της... τὴν πιάει ὁ θυμός, ἀρπάζει τὴν
ὄρνιθα καὶ τὴν κτυπᾷ τόσο πολὺ, ποῦ ἡ
κακομοῖρα ἐφόφησε.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Κι' ἀνίσως ἔχω τὴν χαρὰ,
κ' εἶμαι σὲ μέρος ξένο,
Μὰ νὰ τὴν νοιώσω δὲν μπορῶ,
Γιατὶ λυποῦμαι, λαχταρῶ,
Ποῦμαι ἀπὸ σένα μακρὰ,
χωριὸ μου ἀγαπημένο!

Ὅσες κι' ἂν βλέπω εὐμορφίες
σὲ ἄλλα μέρη, ξένα,
Ἐκεῖ νὰ μείνω, νὰ σταθῶ
Οὔτε μιὰν ὥρα δὲν ποθῶ.
Γιατὶ, ἂν βρῶσκω εὐμορφίες,
δὲν βρῶσκω ὅ,τι σὲ σένα.

Ἀγάπη βρῶσκω εἰς ἐσέ,
μικρὸ μου χωριδάκι.
Θαρρῶ κ' ἡ γῆ σου μοῦ γελᾷ
Καὶ ὁ οὐρανός σου ἀπὸ ψηλά.
Πῶς με χαϊδεύει, με φιλεῖ
τὸ κρῦο σου ἀγεράκι.

Κι' ὅταν νὰ βλέπουνε τὸ φῶς
τὰ μάτια μου θὰ πάψουν,
Μεγάλῃ θάχουν ἀπονία
Ἄν ἴσως ἐς ἄλλης γῆς γωνιά,
Σὲ μαῦρα ξένα χῶματα
Θελήσουν νὰ με θάψουν...

Καὶ τότε με τὸ χῶμά σου
ἀς με σκεπάσουν πάλι.
Καὶ τὸ κορμὶ μου τὸ νεκρό,
Ἀντὶς τὸ μνημὰ του πικρὸ,
Γλυκὸ σὰν μάννας θὰ τὸ βρῇ,
μοῦ φαίνεται, ἀγκάλῃ!

ΔΡΙΑΔΗ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ο ΛΟΧΙΑΣ ΜΑΡΣΙΑΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΩΙΟΣ ΤΟΥ

Ἡ ἀναχώρησις τῶν τριῶν γεωγράφων
ὠρίσθη διὰ τὴν 12 Αὐγούστου, ἐν τῇ
ἀκμῇ τῆς βροχερᾶς ἐποχῆς.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης,
δύο ταξειδιῶται, καταλύσαντες εἰς τι ξε-
νοδοχεῖον τῆς Βολιβάρης, συνωμίλουν εἰς
τὸ δωμάτιον τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, περὶ τὴν
ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας. Ἐλαφρὰ, δρο-
σερὰ αὖρα εἰσέρχεται διὰ τοῦ παραθύρου,
τοῦ ἀνοικτοῦ ἐπὶ τῆς Ἀλαμεδας.

«Λησμονεῖς ὅτι εἶσαι θεὸς μου καὶ ὅτι εἶμαι ἀνεψιός σου.» (Σελ. 19 στ. γ.)

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ νεώτερος τῶν
ταξειδιωτῶν. — ἐφηβὸς δεκαεξὲς ἔως δε-
καεπτά ἐτῶν, — εἶπε πρὸς τὸν ἄλλον
γαλλιστὴν:

—Ὅχι... ἀλλὰ ξεχνᾷς, τὰ χάνεις...
καὶ ἀντὶ νὰ με προσέχῃς σὺ, πρέπει νὰ...
Ἐλα, καλὲ μου Μαρσιάλῃ, πέ μου! δὲν
ὑπάρχει συνήθεια ὁ θεὸς νὰ ὀμιλῇ εἰς ἐνί-
κον πρὸς τὸν ἀνεψιόν του;

—Βέβαια.

—Ἄλλως τε ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέρα,
δὲν σου ἔδωκα ἐγὼ τὸ παράδειγμα, καὶ
δὲν σου ὀμίλησα πάντοτε με τὸ σὺ;

—Μὰ πῶς;...

—Δὲν μου ὀμιλεῖς, καθὼς εἶπαμεν,
εἰς ἐνὶκὸν ἀριθμὸν!

—Ἄ, ναί!... νὰ πάρῃ ἡ ὀργή...
τὸ ἐξέχασα... ἡ συνήθεια, βλέπεις...

—Μὰ ποῖα συνήθεια, καλὲ μου Μαρ-
σιάλῃ; Ἀκόμη δὲν ἐξεσυνειθίσας; Συλ-
λογισοῦ ὅτι εἶνε ἕνας μῆνας τώρα ποῦ
ἐφύγαμεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, καὶ ὅτι μοῦ
ὀμιλοῦσας με τὸ σὺ εἰς ὅλον τὸ τα-
ξειδί, ἀπὸ τὸ Σαιν-Ναζαίρ ὡς τὴν Κα-
ρακάσσην.

—Ἀλήθεια, ἐπιθύρειν ὁ λοχίας Μαρ-
σιάλῃς.

—Καὶ τώρα ποῦ ἐφθάσαμε ἐπὶ τὴν Βο-
λιβάρη, δηλαδὴ ἀκριβῶς τώρα ποῦ ἀρ-
χίζει τὸ ταξειδί,

τὸ ὁποῖον μᾶς
ἐπιφυλάσσει τό-
σας χαρὰς καὶ
ἴσως ἀκόμη τό-
σας ἀπογοτεῦ-
σεις... τόσας
θλίψεις...

Ὁ Παῦλος
ἐπρόφερε τὰς
λέξεις ταύτας με
βαθυτάτην συγ-
κίνησιν. Τὸ στή-
θος τοῦ ἐξαγ-
κώθη, οἱ ὀφθαλ-
μοὶ τοῦ ἐδάκρυ-
σαν. Ἐν τούτοις
συνεκρατήθη,
βλέπων τὴν ἀ-
νησυχίαν. ἡ ὁ-
ποία ἐξαγραφῇ-
θη ἀμέσως ἐπὶ
τοῦ ρικνοῦ προ-
σώπου τοῦ λο-
χίου Μαρσιάλῃ.

—Λοιπόν, τώ-
ρα ποῦ εἵμεθα
ἐπὶ τὴν Βολιβάρη,
—ἐξηκολούθη-
σε μειδῶν καὶ
εἰς τόνον θω-
πευτικόν, — λη-
σμονεῖς ὅτι εἶ-
σαι θεὸς μου
καὶ ὅτι εἶμαι
ἀνεψιός σου;

—Τί ζῶν

ποῦ εἶμαι! ἀπεκρίθη ὁ λοχίας Μαρσιάλ-
λης, κτυπῶν διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον
δυνατὰ.

—Ὅχι... ἀλλὰ ξεχνᾷς, τὰ χάνεις...
καὶ ἀντὶ νὰ με προσέχῃς σὺ, πρέπει νὰ...
Ἐλα, καλὲ μου Μαρσιάλῃ, πέ μου! δὲν
ὑπάρχει συνήθεια ὁ θεὸς νὰ ὀμιλῇ εἰς ἐνί-
κον πρὸς τὸν ἀνεψιόν του;

—Βέβαια.

—Ἄλλως τε ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέρα,
δὲν σου ἔδωκα ἐγὼ τὸ παράδειγμα, καὶ
δὲν σου ὀμίλησα πάντοτε με τὸ σὺ;

— Ναι... και όμως σύ δεν άρχισες από πολύ με.....

— Μικρός!... διέκοψεν ο Παύλος τονίζων ιδιαίτέρως την τελευταίαν συλλαβήν της λέξεως ταύτης.

— Ναι... μικρός!... μικρός! έπα- νελθεν ο λοχίας Μαρσιάλης, του οποίου το βλέμμα προσηλούτο μετά τρυφερότητος επί του δήθεν άνεπιού του.

— Και μή λησμονής, προσέθεσεν ούτος, ότι «μικρός» ισπανικά λέγεται *pe-
queño*.

— Π *e n o u o*, έπανελάθεν ο λοχίας. Καλά! αυτή τη λέξη την ξέρω... και καμμία πενηνταριά ακόμη, αλλά όχι περισσότερες, αν και βάζω όλα τα δυ-
νατά μου δια να μανθάνω.

— Ω, το χονδροκέφαλο! άπήντησεν ο Παύλος. Μήπως κάθε ημέραν, εις όλον το ταξίδι, δεν σ' έβαζα να κάμνης το ισπανικό σου μάθημα;

— Τι τα θέλεις, Παύλε! είναι φοβε-
ρόν δια στρατιωτών της ηλικίας μου, που εις όλην του την ζωήν δεν όμιλησε πα-
ρά γαλλικά, να μάθω τώρα αυτά τα κο-
ρακίστικα. Μα την αλήθεια, δύσκολο πρᾶ-
γμα να έξις *πανίσθω*, που σου λέει ο άλλος.

— Και αυτό θα γίνη, καλέ μου Μαρ-
σιάλη!

— Και μήπως δεν έγινε λιγάκι ως τώ-
ρα; Ξεύρω, σου είπα, ένα σωρό λέξεις. Νά, ξεύρω να ζητήσω να φάγω: *N t é-
me o ù s t e t ἄλ γ κ ο ν τ έ κ ό-
με ρ' νά πιώ: ν τέ με ο ù s t e t ν τέ
μ π έ μ π ε ρ' νά κοιμηθώ: ν τέ με
ο ù s t e t ο ù ν α κ ά μ α' πόσο έχει
αυτό; Κ ο υ ά ν τ ο β ά λ ε έ σ τ ο;
Ξεύρω να πω εύχαριστώ: Γ κ ρ ά τ σ ι-
α τ έ! και καλή μέρα: Μ π ο υ έ ν ο s
ν τέ α s! και καλή νύκτα: Μ π ο υ έ-
ν ο s ν ό τ σ ε s! και τί κάμνετε; Κ ό-
μ ο έ σ τ α ο ù s t e t; Και είμαι ίκα-
νος να βλασφημήσω σαν Άραγωνέζος ή
σαν Καστιλιανός: Κ α ρ ά μ π ι ν τ έ
κ α ρ ά μ π α!...*

— Φθάνει... φθάνει... άνέκραξεν ο
Παύλος, έρυθριών έλαφρώς. Έγώ βέ-
βαια δεν σου έμαθα ποτέ αυτές τες βλα-
σφημίες, και θα κάμης καλά να μή τες
μεταχειρίζεσαι κάθε ώρα.

— Τι να σου κάμω, Παύλε; Παλαιά
συνήθεια, βλέπεις, στρατιωτική. Άν δεν
πῶ μερικά «να πάρ' ή όργη» και «να
πάρη ο διάβολος!» μου φαίνεται ότι ή
όμιλία μου δεν έχει κανένα γούστο...
Και αν είναι πράγμα που μάρεσει απ'
αυτή τη γλώσσα, που έσύ την μιλάς σαν
σε ν *ι ό ρ α*...

— Πρόσεχε, Μαρσιάλη!!!

— Ά, ναι... με συγχωρείς... είναι
που έχει τόσες βλασφημίες, όσες και λέ-
ξεις!

— Και φυσικά αυτές θα πέρνεις εύκο-
λότερα.

— Θέλει και ρώτημα, Παύλε; Ή νο-
μίζεις ότι ο συνταγματάρχης Κερμώρ, ό-
ταν ύπηρετούσα υπό τας διαταγάς του,
μ' έμάλλωσες ποτέ δια τες βλασφημίες
μου;

Είς το όνομα του συνταγματάρχου
Κερμώρ, το έκφραστικόν πρόσωπον του
νεανίου ήλλοιώθη προφανώς, και δάκρυ
ύγρανε τα βλέφαρα του λοχίου Μαρσιάλη.

— Ω, Παύλε μου, υπέλαβεν ούτος
αν ο Θεός μου έλεγε τώρα: «Λοχία, σε
μιάν ώρα θα ξανασιφίξης το χέρι του συν-
ταγματάρχου σου, αλλά μετά δύο λεπτά
θα σε κεραυνολήσω», θάπαντούσα:
«Πολύ καλά, Κύριε!... έτοίμασε τον
κεραυνό σου και σκόπευσε 'στην καρδιά!»

Ο Παύλος έπλησίασε τον γηραιόν
στρατιώτην, τῷ έσπόγγισε τα δάκρυα,
και ήτένισε μετά στοργής τον αγαθόν αυ-
τόν άνθρωπον, τον τραχύν και άξεστον,
αλλ' εύλικρινή, τον ικανόν δια πάσαν ά-
φοσίωσιν. Και ένθ' ο λοχίας τον εύλυσε
πρός το στῆθος του και τον έθλίβεν εις
τας άγκάλας του:

— Δεν πρέπει όμως να με αγαπή-
ς τόσο πολύ, λοχία μου, τῷ εἶπεν ο Παύ-
λος, θωπεύων αυτόν.

— Μα είναι δυνατόν;

— Δυνατόν... και αναγκαῖον μάλι-
στα... τουλάχιστον έμπρός εις τον κό-
σμον... όταν μάς βλέπουν άλλοι...

— Και όταν δεν μάς βλέπουν;
— Τότε είμαστε να με μεταχειρίζε-
σαι με περισσότεραν τρυφερότητα, αλλά
με όλας τας προφυλάξεις...

— Δύσκολον!

— Τίποτε δεν είναι δύσκολον, όταν εί-
νε άπαραιτήτως αναγκαῖον. Μή λησμο-
νῆς τί είμαι: άνεπίος, έχων ανάγκην
να τον μεταχειρίζεται ο θεός του με αυ-
στηρότητα.

— Με αυστηρότητα! έπανελάθεν ο λο-
χίας Μαρσιάλης, ανυψών τας μεγάλας
του χείρας, ως διαμαρτυρίαν, προς τον
ουρανόν.

— Ναι... άνεπίος, τον όποῖον ήναγ-
κάσθης να πάρης μαζί σου εις το τα-
ξίδι, δια να μὴν τον άρίσης μόνον του
εις το σπίτι, και κάμη καμμία τρέλλα.

— Τρέλλα;!

— Άνεπίος, που θέλεις να τον κά-
μης στρατιώτην, σαν και σένα...

— Στρατιώτην;!

— Ναι... στρατιώτην... ο όποῖος
πρέπει να σκληραγωγηθῇ, και τον όποῖον
δεν πρέπει να λυπησάι όταν του πρέπη
τιμωρία.

— Και όταν δεν του πρέπη;

— Θα του πρέπη, άπήντησεν ο Παύ-
λος μειδιών, διότι είναι κακός νεοσύλλε-
κτος, κωθών...

— Κωθών;!

— Ναι, και όταν θα τον τιμωρῆς δη-
μοσίᾳ...

— Θα του ζητῶ συγγνώμην ιδιαίτε-

ρως!... άνέκραξεν ο γηραιός λοχίας.
— Όπως θέλεις, αγαπητέ μου Μαρ-
σιάλη, φθάνει μόνον να μή μάς βλέπῃ
κανείς.

Τότε ο λοχίας έφίλησε τον άνεπι-
όν του, άφ' ου πρώτον τῷ υπενθύμισεν,
ότι κανείς άδίακριτος δεν ήμπορούσε να
τους ἴδῃ εις το κλειστόν εκείνο δωμάτιον
του ξενοδοχείου.

— Τώρα, Μαρσιάλη, είναι ώρα να κοι-
μηθούμε, εἶπεν ο Παύλος. Πήγαινε εις
το διπλανό δωμάτιόν σου, και έπειτα θα
κλεισθῶ εγώ 'στο δικό μου.

— Θέλεις να γρυπνήσω τη νύκτα ά-
πέξω από τη θύρα σου; ήρώτησεν ο
λοχίας Μαρσιάλης.

— Περιττόν... δεν είναι κανένας κίν-
δυνος...

— Το ξεύρω... αλλά...

— Έ, ε! έτσι λοιπόν θα παίξης πρό-
σωπον αυστηροῦ θείου, άφ' ου άρχισες
από τώρα να με ν *ι α ν ι α ρ ι ζ ῆ s*;

— Μα είμπορῶ να είμαι αυστηρός με
σένα;

— Πρέπει να είσαι, δια να μή μάς υ-
ποπτευσθῶν.

— Τότε λοιπόν, Παύλε, διατί ήθελες
να ἔλθῃς;

— Διότι ὄφειλα να ἔλθω.

— Διατί δεν έμενες καλλίτερα 'στο
σπίτι μας, εκτὶ πέρα... 'στο *καρ-
νέ* ή 'στη Νάντη;...

— Διότι το καθήκόν μου ήτο να ἔλθω.

— Και μήπως δεν ήμπορούσα να κά-
μω το ταξίδι μονάχος μου;

— Όχι, θεέ μου.

— Τι, δια τούς κινδύνους; Μα το έπάγ-
γελμά μου είναι να τους άψηφῶ. Αυτό
έκαμα 'ς όλη μου τη ζωή. Έπειτα εγώ
δεν θα διέτρεχα τόσους, όσους θα διέτρε-
χες σύ.

— Και δι' αυτό επέμεινα να γίνω ά-
νεπίος σου, καλέ μου Μαρσιάλη.

— Ω, αν ήτο τρόπος να συμβουλευ-
θούμε 'ς αυτό επάνω τον συνταγματάρ-
χην μου!... άνέκραξεν ο λοχίας.

— Και πῶς; ήρώτησεν ο Παύλος συ-
νοφρωθείς.

— Όχι... είναι άδύνατον. Όμως, αν
λάβωμεν βεβαίως πληροφορίας 'στον Ά-
γιον Φερνάνδον, και αν είναι γραπτό μας
να τον ξαναϊδούμε, τί θα πῇ;

— Θα εύχαριστήσῃ τον λοχίαν του,
που είσήκουσε τας παρακλήσεις μου και
με άφησε να επιχειρήσω αυτό το ταξίδι.
Και θα σε σφίξῃ εις τας άγκάλας του,
λέγων ότι έκαμες το καθήκον σου, όπως
κ' εγώ έκαμα το ιδιόν μου.

— Τελοσπάντων!... ἄς είναι!... ά-
νέκραξεν ο λοχίας Μαρσιάλης' έσύ, παι-
δί μου, με κάμνεις όπως θέλεις.

— Αυτό είναι και το σωστόν, έπειδῃ είσαι
θεός μου, και έπειδῃ ένας θεός πρέπει
να υπακούῃ πάντοτε τον άνεπίον του,—
έννοεῖται όμως, όχι μπροστά 'στον κόσμο!

— Ά, όχι μπροστά 'στον κόσμο!...
αυτό είναι το σύνθημα!

— Και τώρα, καλέ μου Μαρσιάλη,
πήγαινε, και ύπνον έλαφρόν. Αύριον το
πρωί ένωρίς πρέπει να πάρωμεν το βαπό-
ρι του Όρενόκου, και να ή ώρα να μή
το προφθάσωμε!

— Λοιπόν, καληνύκτα, Παύλε!

— Καληνύκτα, φίλε μου, μοναχρίβέ
μου φίλε! Ές αύριον, και ο Θεός βοη-
θός!...

Ο λοχίας Μαρσιάλης διηυθύνθη
πρός την θύραν, την ήνοιξε, την έκλεισε
πάλιν μετά προσοχής, και έβεβαιώθη ό-
τι ο Παύλος έστρεψεν από μέσα την κλει-
δα και έθῃσε τον σύρτην. Έπ' όλίγας
στιγμάς έμεινεν ακίνητος, με το αυτί
κολλημένον εις το θυρόφυλλον. Ήκουσε
τον Παύλον ο όποῖος, πριν κατακλιθῇ,
έκαμε την προσευχήν του, ο ψίθυρος της
όποιας έφθασε μέχρις αυτού. Και άφ' ου
έβεβαιώθη πλέον ότι ο μικρός κατεκλίθη,
τότε μόνον ο λοχίας άπεσύρθη εις το
δωμάτιόν του και έκαμε το ίδιον.

Ποῖοι είναι αυτοί οί δύο γάλλοι;...
Πόθεν έρχονται;... Τι θέλουν εις την
Βενεζουέλαν;... Διατί συνεφώνησαν
να παίξουν την κομωδίαν του θείου και
του άνεπιού;... Πρὸς πόσον σκοπόν θα
έπεριβάλλοντο ένός των άτμοπλοίων του
Όρενόκου, και μέχρι ποίου σημείου θα
νέπλεον τον μέγαν ποταμόν;

Εις τας πολλαπλᾶς αυτὰς έρωτήσεις
είνε άδύνατον ναποκριθῶμεν από τοῦδε.
Το μέλλον θαποκριθῇ,— και πραγματι-
κῶς, μόνον το μέλλον είμπορεῖ να το
κάμῃ...

Όπωςδήποτε, ιδού όσα δύναται τις να
εξαγάγῃ εκ της άνωτέρω συνομιλίας.

Ήσαν δύο Γάλλοι, εκ της επαρχίας
Βρετάνης, εκ της πόλεως Νάντης. Άλλ'
αν μας έγινε γνωστή ή πατρίς των, μάς
είνε όμως άγνωστος ακόμη ο δεσμός, ο
όποῖος τούς συνδέει, ή προς άλλήλους
σχέσις των. Και εν πρώτοις, ποῖος ήτο
αυτός ο συνταγματάρχης Κερμώρ, το
όνομα του όποῖου έπρόφερον τόσο συχνά,
και πάντοτε μετά μεγάλης συγκινήσεως;

Ο νέος δεν έφαινετο μεγαλύτερος από
δεκαεξ ή δεκαεπτά έτών. Είχε μέτριον το
ανάστημα, αλλ' εύρωστον τον οργανισμόν,
ανάλόγως της ηλικίας του. Μεθ' όλην
την σοβάραν, την μελαγχολικήν μάλι-
στα έκφρασιν, την όποιαν προσελάμβανεν
ή μορφή του, όσάκις έρρέμβανεν, ή φυ-
σιολογία του ήτο θελκτική, με το γλυ-
κὺ εκείνο βλέμμα των όφθαλμών, με το
μειδιᾶμα το άποκαλύπτον μικρούς λευ-
κούς δόντας, με τας ανθηράς παρειάς,
τας άλλως τε ήλιοκαεῖς κάπως, εκ
του τελευταίου ταξιδίου. Ο έτερος των
δύο Γάλλων, πενηντοκροτῆς περίπου,
τύπος γνήσιος άποστράτου υπάξιωματι-
κοῦ, είχεν ύπηρετήσῃ ως λοχίας υπό τον
συνταγματάρχη Κερμώρ, ο όποῖος μά-

λιστα τῷ έσωσε κάποτε την ζωήν επί
του πεδίου της μάχης, εις ένα των πο-
λέμων του Ναπολέοντος Γ'. Ήτο εκ των
γηραιών εκείνων πολέμιστών, οί όποῖοι
παραμένουν μέχρι τέλους εις την οίκίαν
του παλαιού άρχηγού των, άφωτισμένοι
και εύερέθιστοι, οί όποῖοι είναι, κατὰ το
κοινῶς λεγόμενον, 'ς τὰ μέ σ α κ α ῖ
'ς τὰ ἔ ξ ω τ ο ὕ σ π ι τ ι ο ὕ, οί ό-
ποῖοι βλέπουν ανατρεφόμενα τὰ παιδιά,
όταν δεν τ' ανατρεφουν αυτοί οί ἴδιοι,
οί όποῖοι τὰ μαλάνουν και τα παραχαῖ-
δεύουν, οί όποῖοι τοῖς δίδουν τὰ πρώτα
μαθήματα της ήπιασίας, χορεύοντες αυτὰ
επί των γονάτων των, και τὰ πρώτα
μαθήματα της φθικῆς, διδάσκοντες εις
αυτὰ τὰ σαλπίσματα του συντάγματος.

Ο λοχίας Μαρσιάλης, μεθ' όλα τὰ πεν-
τήκοντα έτη του, είναι ακόμη εύθυπηνής
και ρωμαλέος. Διά τον σκληραγωγημέ-
νον αυτόν στρατιώτην, το ψύχος και ή
ζέστη δεν είχαν πλέον καμμίαν σημασίαν,
και οὔτε εις την Σενεγάλην θα έψήνετο,
οὔτε εις την Ρωσσίαν θα επάγωνεν. Υ-
ψηλός, ισχνός, ισχυρός, γενναῖος, άτρό-
μητος, ικανός ναφήψῃ τὰ πάντα, να
πράξῃ τὰ πάντα, χάριν εκείνων τούς ό-
ποῖους αγαπᾷ. Φαίνεται δέ ότι δύο μό-
νον αγαπᾷ τώρα εις τον κόσμο: τον
συνταγματάρχη Κερμώρ, και τον Παύ-
λον, του όποῖου συγκατετέθη να γίνη
και θεός...

Έχει το ελάττωμα όλων των παλαι-
ών στρατιωτικῶν: είναι μουρμούρης, γρι-
νάρης' έστω' αλλά κατὰ βάθος, όποῖα
αγαθὴ φύσις, όποῖα τρυφερά καρδιά,
όποῖα ήρωική άφοσίωσις! Με πόσην
στοργήν, με πόσην προσοχήν επαγρυπνεῖ
επί του νέου! Με πόσας φροντίδας και
περιποιήσεις τον περιβάλλει, μολοντί
άπεφασίσθη να φέρεται προς αυτόν με
αυστηρότητα! Και αν έτόλμα κανείς
τά τον έρωτήσῃ, προς τί τόση αυστηρό-
της και προφύλαξις, — ὦ, αλλοίμονον
τότε, πόσον άγρια βλέμματα θα ύφίστατο,
πόσον τραχείας και αποτόμους άπαντή-
σεις θα έλάμβανε!...

Τούτο συνέβη πολλάκις κατὰ τον διά-
πλουν του Άτλαντικού. Όσοι των έπι-
βατῶν του υπερωκεανείου άτμοπλοίου,
το όποῖον τούς μετέφερεν εις τον Νέον
Κόσμον, ήθέλησαν να συνάψουν σχέσεις
μετά του Παύλου, όσοι έζήτησαν να τῷ
όμιλήσουν, να τῷ προσφέρουν τας μικράς
εκείνας και συνήθεις μεταξὺ συνεπιβατῶν
ἐκδουλεύσεις, όσοι ήσθάνθησαν συμπά-
θειαν προς τον νεανίσκον, τον όποῖον
μετεχειρίζετο με τόσην σκαλιότητα ο
παράξενος και άπρόσιτος εκείνος θεός,
όλοι αυτοί την έπαθον, διότι άμέσως ο
άγριος θεός τούς έθαξεν εις την θέσιν
των, και τόσο καλᾶ, ώστε δευτέραν ά-
πόπειραν δεν έκαμναν!

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΥΛΟΣ

Η ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΚΟΥ

Ή σκηνή εις την Σκωτίαν, εις τα
περίχωρα της βασιλικῆς επαύλεως Βάλ-
μοραλ, πρὸ πολλῶν ετών.

Τρία ξανθὰ και χαριτωμένα παιδάκια
έφάρευν εις την άκρογιαλίαν. Ήσαν
μόνα. Διεσκέδασαν εκεί πολλήν ώραν, και
όταν ο μεγαλύτερος υπενθύμισεν ότι έ-
πρεπε να επιστρέψουν εις το σ π ί τ ι, εί-
παν ότι ήσαν άργά, και ότι όσον να έτρε-
χαν δεν θα έπρόφθαναν το γεῦμα.

Την στιγμὴν εκείνην έπερνούσεν ένας
χωρικός με το άμαξάκι του.

— Έ, μπάρμπα! του φωνάζουν' μάς
φέρνεις 'στ' άμάξι; Βιαζόμεθα να πάμε
σπίτι, και είναι κάμποσο μακριά από εδώ.

Ο χωρικός, ο όποῖος ήτο αγαθός όπως
όλοι οί Σκῳτοί, δεν ήρνήθη να παραλάβῃ
τούς τρεῖς μικρούς ψαράδες.

— Και πού θα πάτε; τούς ήρώτη-
σεν, άμα άνέβησαν και έστρυμώχθησαν
εις το άμαξάκι.

— Εις το Βάλμοραλ, άπήντησεν ο
μεγαλήτερος.

— Εις το παλάτι; Και τί γυρεύετε
σεῖς εις το παλάτι;

— Έγώ είμαι ο πρίγκιψ της Ουαλ-
λίας! άπήντησεν ύπερηφάνως ο μεγα-
λήτερος.

Ο χωρικός έγέλασε:

— Χά, χά, χά... έτσι ε; Τότε ή
εύγενεία του— έδειξε τον μεσαῖον,— θα
είνε ο δούκας του Έδιμβούργου.

— Βέβαια, άπεκρίθη ο μεγαλύτερος,
και αυτός— έδειξε τον μικρότερον,— είναι
ο δούξ του Κόνινωτ.

— Έτσι ε; χά, χά, χά. Μωρέ τὰ
διαβολάκια, που θέλουν να μου κάμουν
τὰ βασιλόπουλα! έσκέφθη ο χωρικός.

Έπειτα δυνατά:

— Έγώ λοιπόν ξεύρετε ποῖος είμαι;

— Όχι' ποῖος είσαι;

— Είμαι... είμαι ο Σάγης της Περ-
σίας.

— Χά, χά, χά!.. χά, χά!.. χά!..

Τὰ τρία παιδάκια έβαλαν τὰ γελά. Αλλ' ή συνομιλία δεν έξηκολούθησε. Εἰς
όλον το διάστημα του ταξιδίου, ο χωρι-
κός τὰ εκύτταζε μόνον με πονηρόν χαμό-
γελον, σαν να έλεγε: «Ναι, ήύρατε
και άνθρωπο να κοροϊδέψετε!...»

Και το άμαξάκι έφθασεν εις το Βάλ-
μοραλ... Εἰς αὐλικὸς ύπηρετης, ο
όποῖος έστέκετο παρὰ την είσοδον του
πάρκου και εκύτταζε με πολλήν ανη-
συχίαν εις τον δρόμον, μόλις είδε το άμάξι
και άνεγνώρισε το φορτίον του, έκαμε
κίνημα χαρᾶς και έτρεξεν εύθὺς μέσα,
φωνάζων:

— Οί πρίγκιπες! οί πρίγκιπες!

Και ο χωρικός, όταν έπίσθη ότι εί-
χεν εις το άμάξι του τον μέλλοντα Βα-
σιλέα της Αγγλίας, απέμεινεν ως στήλη
άλατος!

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ ;

— "Ελα, Βριγίτα, λίγα γλυκίσματα 'ς ένα πιατάκι δὲν θά σου δώσουν μεγάλο κόπο! εἶπεν ὁ κ. Βώρκε με ὕψος συμβιβαστικόν.

— Τί; γλυκίσματα! ἐφώναξεν ἡ οἰκονόμος. Μπορεῖ νὰ χορτάσῃ μόνον με γλυκίσματα ἓνα παιδάκι; Θάχρωστέση! "Α μὰ! "Εγὼ θά της φέρω γαλατόσουπα με πολλήν - πολλήν ζάχαρι. . . "Αφῆστε, κύριε, 'ς ἐμὰς τὴν μικρούλα. Θά τὴν κρατήσωμε ἐδῶ καὶ θά τὴν περιποιηθῶμε ὅπως πρέπει.

— Θά τὴν κρατήσετε; εἶπεν ὁ κ. Βώρκε σχεδὸν θυμωμένος. Τί σχέσιν ἔχω ἐγὼ μαζί της; Τὴν ἔφεραν ἐδῶ κατὰ λάθος, καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἔφερε, καθὼς μου εἶπεν ὁ Λάρρης, θά γυρίσῃ ἀπὸψε. Τότε θά μάθωμεν τί τρέχει καὶ θά τὴν στείλωμεν ἐκεῖ ποὺ πρέπει. "Οσον διὰ τὰ γλυκίσματα, Βριγίτα, αὐτὴ μόνη της τὰ ἐγγύρειψε.

Ἡ Βριγίτα ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε :

— "Αν ἦταν, κύριε, νὰ δίνουν 'στὰ παιδιά ὅ,τι γυρεύουν, πολὺ λίγα θά ἔβγαζαν τὸ χρόνο τους. . . "Εννοία σας, προσέθεσε με χαρακτηριστικὴν χειρονομίαν, ἐμπιστευθῆτέ τὴν 'ς ἐμένα, κ' ἐγὼ ἀναλαβάνω.

— Θέλω νὰ φάγω! ἐπανέλαβε τὸ κοράσιον.

— Ἀμέσως! περίμενε, κοριτσάκι μου! εἶπεν ἡ Βριγίτα, καὶ ἐξῆλθε βιαστικὴ, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα τῆς μικρᾶς ξένης.

Τὸ κοράσιον εἶχε καταβῆ ἀπὸ τὴν πολυθρόναν. καὶ ὁ κ. Βώρκε παρηκολούθει τὰ κινήματά του με κάποιαν ἀνησυχίαν. "Ηρχισε νὰ πηγαινοέρχεται ἐκεῖ - μέσα με ἄργον βῆμα, ἀλλ' ὅχι ἀπὸ τὴν μίαν

τὸν βλέπετε; Εἶνε μικρὸς Βοημὸς καὶ παίζει τὴν φλογέραν του, περιμένων τὸν διαδότην, ὁ ὁποῖος θά συγκινηθῇ ἀπὸ τὸ ἄσμά του καὶ θά του ρίψῃ καμμίαν δεκάραν.

Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι εἶνε μόνος! "Α, ὅχι, δὲν εἶνε!

"Εχει ἓνα σύντροφον, πιστὸν σύντροφον, ὁ ὁποῖος τὸν ἀκολουθεῖ παντοῦ καὶ πάντοτε, ὡς ἡ σκιά του. Ἀλλὰ ποῖος εἶνε; ποῦ εἶνε;

"Ε, αὐτὰ πλέον θά μᾶς τὰ εἰπῇτε σεῖς.

Δήλωσις : Αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Ἐπομένως, αἱ λύσεις των δὲν εἶνε δεκταί, παρὰ ὅταν στέλλωνται σύμφωνα με τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ἔως τὴν ἄλλην ἄκραν, διότι, ἀντὶ νὰ προχωρῇ ἔως τὸν τοῖχον καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ ὅλου τοῦ μήκους τῆς αἰθούσης, ἔκαμνε τακτικὰ μεταβολὴν μόλις ἐφθάνεν εἰς ὠρισμένον κόκκινον ἄνθος τοῦ τάπητος, καὶ πάλιν ἔκαμνε τὸ ἴδιον, μόλις ἐφθάνεν εἰς τὴν ἐστίαν. Ἐν ᾧ ἐπεριπατοῦσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶχε φορέσῃ ὀλίγον στραβὰ τὸ καπελάκι της καὶ ἐφυσούσεν ὀλονὲν κωμικῶς, φουσκώνουσα τὰ ῥόδινα μαγουλάκια της.

« Παράξενον πλάσμα! » ἐσυλλογίσθη ὁ καλοκάγαθος κ. Βώρκε.

— Ἐγὼ τώρα εἶμαι ὁ πλοίαρχος! εἶπεν ἐξαφνα ἡ μικρούλα, καὶ ἔσκασε τὰ γέλια.

Ὁ πλοίαρχος! "Α, βέβαια, ἦτο ὁ πλοίαρχος, καὶ τώρα πλέον ἐξηγοῦντο ὅλα. . . Ἐπεριπατοῦσε τάχα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς πρύμνης. Ναυτικὸς ξένος, καθὼς εἶπεν ὁ Λάρρης, τὴν εἶχε φέρῃ εἰς τὸ σπῆτι. Διὰ νὰ ἔλθῃ ἔως ἐδῶ, ἀναμφιβόλως θά εἶχε διασχίσῃ μεγάλην θάλασσαν, καὶ ὅχι ἀπλῶς τὸν στενὸν πορθμὸν ὁ ὁποῖος χωρίζει τὴν Ἰρλανδίαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν! διότι εἰς τὸ διάστημα αὐτῶν τῶν ταξιδίων, τὰ ὁποῖα διαρκοῦν ὀλίγας μόνον ὥρας, αἱ πλοιοἰχοὶ δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ περιπατοῦν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς πρύμνης τόσο πολὺ, ὥστε νὰ ἐλκύσουν τὴν προσοχὴν ἐνὸς παιδίου. Τὸ κατάστρωμα τῆς πρύμνης εἶνε προωρισμένον διὰ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ πλοίου καὶ διὰ τοὺς ἐπιβάτας τῆς πρώτης θέσεως! οἱ περισσότεροι δὲ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ, διατηροῦν καὶ εἰς τὴν ξηρὰν τὴν συνήθειαν νὰ σιτοῦν καὶ τὰ ῥοῦν κατὰ μήκος καὶ πλάτος, ἀπαράλλακτα ὅπως ἔκαμνε πρὸ ὀλίγου τὸ κοράσιον.

— "Ελα, ἐδῶ, μικρούλα μου! τῇ εἶπεν ὁ κ. Βώρκε, τείνων τὴν χεῖρά του.

Καὶ ἡ μικρὰ ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν χωρὶς δισταγμόν, χωρὶς φόβον.

— Πέ μου τὸνομά σου. Πῶς σε λέγουν;

— Μπεμπέκα!

— Μπεμπέκα, τὸ ξεύρω. Μὰ τί ἄλλο ἀκόμη; Οἱ ὑπηρεταί, παραδείγματα χάριν, πῶς σε φωνάζουν;

— Κοκωνίτσα, κυρία, μισσίτσα *). . . ξέρω κ' ἐγὼ;

— Μὰ καλὰ δὲν ἔχεις ὄνομα ἐσὺ; Σὲ λέγουν "Αννα, Μαρία, Μαργαρίτα, πῶς;

— Δέν με λέγουν οὔτε "Αννα, οὔτε Μαρία, οὔτε Μαργαρίτα, ἀπήντησεν ἡ μικρὰ με ὑψίστην περιφρόνησιν. Ἐμένα με λέγουν Ρόζα!

— "Α, Ρόζα! τί ὠρατὸ ὄνομα! Ρόζα θά πῃ τριαντάφυλλο! καὶ ἀλήθεια εἶσαι σὰν τριαντάφυλλάκι.

— Πάρε λοιπὸν τὴν Ρόζα 'στὴν ἀγκαλιά σου.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον, ἤρχισε νὰ νανυρριγᾷ. Ὁ κ. Βώρκε τὴν ἐπῆρεν εἰς τὰ γόνατά του, ὅπου ἐκείνη ἐκαλόκαθην εὐθὺς, καὶ τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὰ ὠρατὰ της χειλάκια, τῷ εἶπε με τόνον βασιλίσσης, ἡ ὁποία προσφέρει ἀμοιβὴν εἰς κανένα ὑπὴκόον της :

— Νὰ σε φιλήσω!

Τὸν ἐφίλησε, τὴν ἐφίλησε καὶ ὁ κ. Βώρκε μ' εὐχαρίστησιν, καὶ τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἡ Ρόζα ἔχωσε τὸ ξανθὸν κεφαλάκι της εἰς τὸ γιλέκον του καὶ ἔπαιξε με τὴν ἀλυσίδα τοῦ ὥρολογίου του. Ἐπειτα τῷ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτί :

— Πές μου ἓνα παραμῦθι!

Παραμῦθι; Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! καὶ ποῦ ἤξευρεν ἐκεῖνος παραμῦθια;

— Καλλίτερα νὰ μου πῇς ἐσὺ, τῇ εἶπε με φωνὴν τρυφεράν.

— Μὰ ἡ Ρόζα δὲν ξέρει. . . ἡ Ρόζα δὲν εἶνε νταντᾶ!

— Τότε λοιπὸν νὰ μου πῇς τίποτε ἄλλο. Πέ μου ἂν θέλῃς, πῶς ἦλθεν ἡ Ρόζα ἐδῶ;

— Ἡ Ρόζα ἦλθεν ἐδῶ μ' ἓνα μεγάλο μεγάλο βαπόρι, ποῦ ἐταξείδευσε πολλὰς, πολλὰς ἡμέρας 'στὴ θάλασσαν. Μὰ πότε θά ἔλθῃ ὁ μπαμπᾶς; προσέθεσεν, ἐν ᾧ αἱ γωνίαι τοῦ στόματός της ἐκατέβησαν, ὡς νὰ ἦτο ἐτοιμὴ νὰ κλαύσῃ.

— Θά ἔλθῃ, σὲ λίγο, σὲ λιγάκι! εἶπεν ἀμέσως ὁ κ. Βώρκε, τρομάξας τὴν ἐπαπειλουμένην καταιγίδα. Καὶ ὁ μπαμπᾶς σου σ' ἔφερεν ἐδῶ; Αὐτὸς θά ξαναγυρίσῃ νὰ σε πάρῃ;

— "Οχι, καλέ, ὁ μπαμπᾶς. Ἐνας ναύτης μ' ἔφερε ἐδῶ. Τοὺς ξέρεις ἐσὺ τοὺς ναῦτες; Τί καλοὶ ποῦ εἶνε οἱ ναῦτες! . . . "Αχ, ἡ Ρόζα ἦταν βρεγμένη μούσκεμμα, καὶ ἦταν σὲ μιά μικρὴ, μικροῦτσικη βαρκούλα, ὅχι πιά 'στὸ μεγάλο καὶ εὐμορφὸ βαπόρι. . . καὶ ἡ βάρκα ἐκονοῦσε. . . καὶ ἡ Ρόζα ἐπεινοῦσε, καὶ ἐδιφούσε, καὶ δὲν εἶχε οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε

*) Μισσίτσα, μικρὰ μίς, μικρὰ δεσποινίς.

νὰ πῇ. . . Ἡ καϊμένη ἡ Ροζούλα! . .

— Ἡ καϊμένη ἡ Ροζούλα! ἐπανέλαβε καὶ ὁ κ. Βώρκε, χαϊδεύων τὸ κοράσιον, καὶ ἐκπλησσομένου ποῦ ἠγχαρίστετό τὸ σὸν πολὺ με τὴν μικρὰν Ρόζαν εἰς τὰ γόνατά του, εἰς τὴν ἀγκαλιάν του. "Ε, δὲν θά μου πῇς τίποτε ἄλλο; . . . Ποῖος ἦταν με τὴ Ρόζα 'στὸ μεγάλο βαπόρι;

— Ἦταν ὁ πλοίαρχος καὶ μου ἔδινε γαλετάκια, μπομπονία ἓνα σωρό. Τὸν ἀγαπᾷς ἐσὺ τὸν πλοίαρχο;

— Ἀκούς ἐκεῖ! Ἀμὲ ἡ μαμμά; ἦταν μαζί σου;

— "Α, ὅχι, ἦταν ἡ νταντᾶ.

— Καὶ ποῦ εἶνε τώρα ἡ νταντᾶ;

— Ἡ νταντᾶ δὲν ἦταν 'ς ἐκείνη τὴν κακὴν βαρκούλα ποὺ μας ἐκονοῦσε. Ἡ νταντᾶ ἔμεινε 'στὸ μεγάλο βαπόρι. Οἱ ναῦτες ἔπесαν με τὴ Ρόζα 'στὴ θάλασσαν, κ' ἔπειτα μ' ἐκρατοῦσαν ψηλὰ ἀπὸ τὸ νερό, κ' ἔπειτα τὰ κύματα ἐπέρασαν ἀπὸ πάνω μας, κ' ἔπειτα μᾶς ἐσκέπασαν, κ' ἔπειτα δὲν ἔδλεπα πιά τίποτα!

Ἀπὸ τὴν στιγμήν αὐτήν, ἡ Ρόζα δὲν ἐφαίνετο πλέον διατεθειμένη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνομιλίαν καὶ νὰ ποικιλοῖ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ κ. Βώρκε.

— Θέλω νὰ κάνω ἄλλογο τὸ πόδι σου! εἶπεν! καὶ ὀλισθήσασα ἔως κάτω, ἐκάθισεν καθβαλτικῶς ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν διασταυρωμένων ποδῶν του.

— "Ελα, γρήγορα! γρήγορα! ἐφώναξεν ἐγείρομένη καὶ πάλιν χαμηλόνουσα, διὰ νὰ τῷ δείξῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. "Ελα λοιπὸν! παλητάλογο! ἀκαμάτικο! κουτό! Θά σε κτυπήσω! "Ελα, γρήγορα! πῶς γρήγορα! πολὺ! πολὺ!

Καὶ ὁ κ. Βώρκε εὐρέθη ἠναγκασμένος νὰ κινή τὸν πόδα του με τὴν ταχύτητα, ὥστε ἤρχισε νὰ σθαινῇ.

Μετ' ὀλίγον ἡ Ρόζα ἀνερριχθῆτο μέχρι τοῦ στήθους του, καὶ με φωνὴν ἤρεμον τὸν ἠρώτησεν μήπως ἤθελε καλλίτερα νὰ ἀναβῇ εἰς τοὺς ὤμους του ἢ νὰ καθήσῃ εἰς τὸ κεφάλι του. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Βώρκε ἔκρινε καλὸν νὰ ρηθῇ αὐτὴν τὴν τιμὴν, ἡ μικρὰ ἐφώναξε με ὕψος αὐστηρόν :

— "Α, μὰ πρὲς εἰ νὰ παίξῃς με τὴ Ρόζα!

Τότε ἐζήτησε καὶ καλὰ νὰ τὴν λικνίσῃ εἰς τὴν ἀγκαλιάν του! καὶ καθὼς τὴν ἐπῆρεν εἰς τὰ χεῖριά του ὁ κ. Βώρκε, εὐπειθής, καὶ τὴν ἐκονοῦσεν, ἡ Ρόζα ἤρχισε νὰ τραγοῦδῃ ἓν παιδικὸν νανούρισμα, γνωστὸν του, τὸ ὁποῖον τὸν ἐγύρισε πολλὰ χρόνια ὀπίσω. "Ὡς μακρυνὴ ἀπὸ τῆς τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην του αἱ λέξεις τοῦ ἁσματος, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἤρχισε μαζί της νὰ τερετίξῃ :

Νάνι, νάνι, νάνα του,
"Ὡς ποὺ νάλλῃ ἡ μάνα του,
Νά του φέρῃ πέντε αὐγὰ
Καὶ τοῦ ποτικῶ τοῦ ταυτιά.

— Κι' ἄλλο! κι' ἄλλο! ἐφώναξεν ἡ ἀπειρητικὴ Ρόζα, κάθε φοράν ποῦ διέκοπτεν ὁ κ. Βώρκε τὸ τραγοῦδι. Καὶ ὁ δικηγόρος ἠναγκάζετο νὰ τραγοῦδῃ ὀλονέν, θλίβων εἰς τοὺς βραχίονάς του τὸ κοράσιον καὶ λικνίζων αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΑΥΤΗ ΕΙΝΕ!

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ Βριγίτα, κρατοῦσα μίαν σουπιέραν. Ἐσήκωσε τὸ σκέπασμά της διὰ νὰ δείξῃ τὸ περιεχόμενον : ὀρεκτικωτάτην γαλατόσουπαν, διὰ τὴν ὁποίαν, — καθὼς εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸν κ. Βώρκε, — δὲν ἐλυπήθη καθόλου τὴν ζάχαριν. Ἡ Ρόζα ἐκάθισεν ἀμέσως ὀλόγισα εἰς τὰ γόνατά τοῦ κ. Βώρκε, ἐκτύπησε τὰ παλαμάκια καὶ ἤρχισε νὰ γελά καὶ νὰ φωνάζῃ :

— "Ὠρατὰ! ὦ ρατὰ! Ἡ Βριγίτα ἐξεπλάγη κάπως, βλέπουσα τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο ὁ κύριός της καὶ ἡ μικρὰ ξένη, πρὸ τῶν δὲ τὴν εὐχαρίστησιν, ἡ ὁποία ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὰ πρόσωπά των. Τὸ θέαμα ἦτο βέβαια περιεργότατον! ἀλλ' ἤρκεσθαι νὰ εἶπῃ :

— "Ελα, κοντά μου. κοκωνίτσα μου, νὰ σου δώσω νὰ φᾶς.

Ἡ Ρόζα ὅμως δὲν συνεκινήθη διόλου ἀπὸ τὴν προσφώνησιν. Ἀπειναντίας ἐδείξεν ὀλιγίστην διάθεσιν νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ἐναγχαλισθεῖσα τὸν φίλον της, εἶπεν :

— "Οχι, ὅχι, ἐσὺ θά μου δώσης νὰ φάγω τὴ σουπά μου. Ἐσὺ, ἐσὺ! ὅχι αὐτὴ!

Καὶ ἐδείξε τὴν Βριγίταν με τὸν ἀντίχειρα ὑπεράνω τοῦ ὤμου της, ἐκφραστικῶς ἂν ὅχι ἐπιχαίτως.

— Δόστε μου τὸ παιδί, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Βριγίτα πρὸς τὸν κύριόν της.

— "Οχι, ὅχι, ἐσὺ θά μου δώσης τὸ φαγί μου, ἐπανέλαβεν ἡ Ρόζα, σφίγγουσα τὸν λαιμὸν τοῦ κ. Βώρκε καὶ τρίβου-

σα τὸ τρυφερόν μαγουλάκι της ἐπάνω εἰς τὰς φαβορίτας του.

— Δέν μου δίδεις ἐδῶ τὴ γαλατόσουπα, Βριγίτα; ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ὁ κ. Βώρκε, με κάποιον δισταγμόν.

— Μὰ! μὰ τί εἶνε αὐτά; ἐμουρμούρισε, πολὺ σιγὰ ἡ Βριγίτα. Ἐπειτα ἐτοποθέτησε τὴν σουπιέραν εἰς ἓνα τραπέζι, πλησίον τοῦ κυρίου της.

— Τώρα, Ροζούλα μου, φάγε τὴ σουπά σου, εἶπεν ὁ κ. Βώρκε με τὴν πλέον θωπευτικὴν τὸν φωνήν.

— Μὰ πρέπει νὰ μού τὴν δώσης ἐσὺ, ἀντεῖπεν ἡ Ρόζα! καὶ τὸ τρυφερόν μα-

« Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔφαγεν ὅλην τὴν γαλατόσουπαν » (Σελ. 23, στ. γ'.)

γουλάκι ἐτρίφθη ἀκόμη δυνατώτερα εἰς τὰς φαβορίτας του.

Τί νὰ κάμῃ; τί ἄλλο ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ παρὰ νὰ ὑπακούσῃ;

Τότε, με μυρίας ὄσας προφυλάξεις, ἐπῆρε μίαν χουλιариὰν ἀπὸ τὴν ὠραίαν καὶ παχεῖαν γαλατόσουπαν, τὴν ἐφύσησε, καὶ τὴν ἐπλησίασεν εἰς τὸ κόκκινον στοματάκι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνοίξῃ ὡς ῥάμφος πτηνοῦ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Ρόζα ἔφαγεν ὅλην τὴν γαλατόσουπαν, με πολλὴν ὄρεξιν, ἐπειτα ἐσταύρωσε τὰ παχουλά χεράκια της καὶ εἶπε :

— Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, για τὸ ὠραῖο γεῦμα τῆς Ρόζας !

Μόλις ἐτελείωσε τὴν παιδικὴν αὐτὴν προσευχὴν, ὁ κ. Βῶρκε, ἀκουσίως καὶ ἐκπληγτόμενος ὁ ἴδιος διὰ τὸ κίνημά του, ἀπέθεσε φιλίῃμα εἰς τὸ ξανθὸν κεφαλάκι. Ἄλλ' ἂν ἐξεπλάγη αὐτός, τὸ κοράσιον ὅμως, τὸ καθήμενον ἐπὶ τῶν γονάτων του, δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὰν ἐκπληξιν. Ἦτο βεβαίως συνειθισμένον νὰ ζῇ μὲ φιλία καὶ μὲ χάδια, καὶ τα ἔδεχτο ὡς λατρεῖαν ὀφειλομένην.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΚΥΜΑ

Σπάζει τὸ κύμα φοβερό,
Πάνω 'στὸ βράχο τὸ γερό,
Κι' ἔτσι τάνοιγει μὲ καιρὸ
Σηλιά μεγάλη 'στὸ πλευρό.

Σιγὰ-σιγὰ, μὰ προχωρεῖ
Καὶ ἡ κακία ἡ δολερή,
Καὶ τὴν καρδιά τὴν πεῖθ' γερή
Νὰ καταστρέψῃ εἰμπορεῖ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΕΝΘΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

σε τὴν νῆ-
σον Οὐίχ-
την, τὴν
περιβερε-
μένην ὑπὸ
τοῦ πελά-
γους τῆς
Μάγχης, εἰς
τὰ ἀνάκτο-
ρα τῆς Ὀ-
σβόρνης, τὴν
χειμερινὴν
διαμονὴν

τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἀγγλίας, τὴν ἐσπέραν τῆς Τρίτης, 9 Ἰανουαρίου, ὥρα 6,30', συνέβη γεγὼνός με-
γα: Γραῖα ὀγδοηκοντοῦτις, μήτηρ καὶ
μάμμη, ἐπὶ κλίνης περιστοιχιζομένης
ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς καὶ ἀπὸ τὰ ἐγγόνια
τῆς, ἐπρόφερε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς τὴν
τελευταίαν τῆς λέξιν «χαίρετε!» καὶ
ἀφῆκεν ἡρέμα τὴν ὑστάτην πνοήν.

Ἦτο ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ
Αὐτοκράτειρα τῶν Ἰνδιῶν, ἀπονήσκου-
σα μετὰ βασιλείαν ἐξήκοντα καὶ δύο
ἐτῶν, μίαν τῶν μακροτέρων καὶ ἐνδοξο-
τέρων ἀπὸ ὅσας ἀναφέρει ἡ ἱστορία!

Καὶ ἡ εἰδησις, διαδοθεῖσα μὲ τὴν τα-
χύτητα τοῦ ἡλεκτρισμοῦ ἀνὰ τὴν ὑφή-
λιον, «ἐβόησε τὴν ὑφήλιον εἰς πένθος».

Ἡ ἔκφρασις, ὅχι, δὲν εἶνε ὑπερβολικὴ.
Οὐδέποτε ἄγγελμα θανάτου εὗρεν ἀπὸ
χρησιν λύτης καὶ συμμετοχῆς ἐπὶ με-

γαλητέρας ἐκτάσεως τοῦ πλανήτου μας,
διότι, ἂν ὑπῆρξε καὶ ἄλλοτε ποτε Κρά-
τος τόσῳ μέγα, τόσον εὐρὺ καὶ πολυάν-
θρωπον, ὡς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνήνου ὑπὸ
τὸ σκῆπτρόν τῆς ἡ ἀποθανοῦσα Βασίλισ-
σα, — ἀλλ' οὐδέποτε ἐπὶ κεφαλῇς τοιοῦ-
του ἀγανθοῦ Κράτους ἐστάθη ἡγεμὼν
τόσον χρηστός, τόσον ἠνέμετος, τόσον
ἀξίως σεβασμοῦ καὶ λατρείας, ὅσον ἡ
Βασίλισσα Βικτωρία.

Διὰ τοῦτο τὸ πένθος ἐπὶ τῷ θανάτῳ
τῆς ὑπῆρξεν ὅχι μόνον παγκόσμιον, ἀλλ-
ὰ καὶ εἰλικρινές. Ἀπὸ τῆς Εὐρώπης
μέχρι τῆς Ὁκεανίας, καὶ ἐπὶ τῶν πέντε
Ἡπείρων, ὅπου ὑπάρχουν κτήσεις καὶ
ἀποικίαι βρεταννικαί, ὅπου ὑπάρχουν ὑ-
πήκοοι καὶ ὑποτελεῖς τῆς Ἀνάσσης, ἐ-
κατομμύρια καρδιῶν ἐπόνεσαν, ἑκατομ-
μύρια ὀφθαλμῶν ἐδάκρυσαν. Τὸ τυπι-
κὸν ἐκεῖνο πένθος, — τὰ συλλυπητήρια
τηλεγραφήματα, αἱ ἐπίσημοι ἐπισκέψεις,
τὰ μνημόσυνα, αἱ μεσίσεις, σημαῖται, τὰ
μελανά κρέπια, οἱ κανονιοβολισμοί, καὶ
ἅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἰς ἄλλας περιστά-
σεις εἶνε ἐπιβεβλημένα μόνον ὑπὸ τῆς ἐ-
θιμοτυπίας καὶ δὲν ἐκφράζουν τίποτε,
εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐξέφραζον λύ-
πον ἐγκάρδιον, συμπάθειαν ἀληθινήν.

Λαοὶ πάσης φυλῆς, καὶ παντὸς χρώμα-
τος, καὶ πάσης γλώσσης καὶ παντὸς πο-
λιτισμοῦ, ἀπὸ τῶν πολιτῶν Ἀγγλων μέ-
χρι τῶν βαρβάρων καὶ ἡμιαγρίων ὑποτε-
λῶν, ἐξεδήλωσαν πένθος κατὰ μυρίους
τρόπους, ἕκαστος σύμφωνα μὲ τὰ ἦθη
τοῦ καὶ τὰ ἔθιμά του, ἀλλ' ὅλοι ἐπίσης
βαθὺ καὶ εἰλικρινές. Καὶ ὅχι μόνον οἱ ὑ-
πήκοοι καὶ οἱ ὑποτελεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ οἱ
ξένοι, φίλοι ἢ ἀντιζητοῦντες, καὶ ἐχθροὶ ἀκό-
μη, συνεμερίσθησαν τὸ πένθος τῆς βα-
σιλικῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ἀγγλικοῦ ἔ-
θνους.

Καὶ ἤθελα σήμερον νὰ σας κάμω τὴν
σκιαγραφίαν, νὰ σας δώσω τὸν χαρακτη-
ρισμὸν τῆς μεγάλης, τῆς κραταιᾶς καὶ
λατρευτῆς αὐτῆς Βασίλισσης, τῆς ὁποίας
ὁ θάνατος, ὁ ἐνδοξὸς ὅσον καὶ ἡ ζωὴ,
συνεκίνησεν ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐπρο-
κάλεσε τοιαύτας ἐκδηλώσεις. Ποῖα ἀρά
γε νὰ ἦσαν τὰ προτερήματα τῆς γυναι-
κός, ἡ ὁποία ἡγαπήθη, ὅσον δὲν ἀγαπῶν-
ται συνήθως οἱ ἡγεμόνες, καὶ ἡ ὁποία,
μολονότι καθήμενη εἰς ἓνα τῶν ἰσχυρο-
τέρων θρόνων τοῦ κόσμου, εὗρε μέχρι
τέλους ἀγάπην, λατρεῖαν ἀληθινήν, καὶ
περιστοιχιχθῆν, ζωάκα καὶ νεκρά, ὅχι ὑπὸ
κολάκων ἀλλ' ὑπὸ φίλων πιστῶν;

Πραγματικῶς, πρέπει νὰ εἶχε πολὺ
μεγάλα προτερήματα, πολὺ μεγάλας καὶ
θαυμαστάς ἀρετάς, ὥστε νὰ θεωρῆται γε-
νικῶς ἀνταξία τῆς ὑψίστης θέσεως τὴν
ὁποίαν κατέχευε, καὶ ἀνώτερον τῆς θέ-
σεως ταύτης. αὐτὸ τὸ ἄτομόν τῆς. Μὴν
ἦτο σοφὴ; μὴν ἦτο μεγαλοφυής; Μὴν
ἦτο ἐπὶ τέλους ὠραία; Τί;

Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες, ὅλα τὰ περιοδι-

κὰ τοῦ κόσμου γέμουν ἀπὸ ἄρθρα, βιο-
γραφίας, χαρακτηρισμοὺς, ἀνέκδοτα τῆς
βασίλεισσης Βικτωρίας. Ἀνέγνωσα πάρα
πολλὰ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καὶ ἐνεθυμή-
θην ὅσα σχετικὰ ἔτυχε νὰ ἀναγνώσω καὶ
ἄλλοτε. Ποιηταί, συγγραφεῖς, πολιτικοί,
διπλωμάται, δημοσιογράφοι, ἔγραψαν
πολλάκις ἐγκώμια καὶ χαρακτηρισμοὺς
τῆς Βασίλεισσης Βικτωρίας. Ἡξεύρετε
ὅμως ποῖος τὴν ἐχαρκτηρίσε καλλίτερα
ἀπὸ ὅλους, ποῖος κατήσχυεν ὅλους αὐ-
τοὺς τοὺς σοφοὺς, ἐπαληθεύων ἀκόμη
μίαν φορὰν τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἀποστόλου ὅτι
«τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός,
ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ;» .. Μία
γυνή, ὅχι συγγραφεὺς, ὅχι ποιήτρια, —
μία ἀπλοῖκή γυνὴ τοῦ λαοῦ, μία ὑπέρβια
τῶν ἀνακτόρων. Αὐτὴ ἔδωκε τὸν ὠραϊό-
τερον, τὸν τελειότερον χαρακτηρισμὸν
τῆς Βασίλεισσης, τὸν χαρακτηρισμὸν, ὁ
ὁποῖος μοῦ ἔκαμε τὴν μεγαλητέραν ἐν-
τύπωσιν ἀπὸ ὅλους, καὶ τὸν μόνον τὸν
ὁποῖον θὰ σας μεταδώσω.

Λοιπὸν, ἡ γυνὴ αὕτη εἶπε μίαν φορὰν
περὶ τῆς Βασίλεισσης Βικτωρίας: «Εἶνε
τόσον καλὴ, ποῦ ἡμποροῦσε κάλλιστα νὰ
ἦτο καὶ σύζυγος ἐνὸς πτωχοῦ ἀνθρώπου.»

Σὰς κάμνει ἐντύπωσιν αὐτὸς ὁ ἀφελὴς
χαρακτηρισμός; Φαντάζεσθε, ἀλήθεια,
πόσον, μὰ πόσον καλὴ ἔπρεπε νὰ εἶνε,
διὰ νὰ τὴν κρίνῃ ἡ γυνὴ ἐκεῖνη τοῦ
λαοῦ, ὡς καλὴν σύζυγον ἐνὸς πτωχοῦ
ἀνθρώπου;

Νομίζω, ὅτι δυσκολεύεσθε ὀλίγον νὰ
το ἐννοήσετε, καὶ θὰ σας ὑποβοηθήσω. Ὁ
πλοῦτος, ἡ ἰσχὺς, τὸ μεγαλεῖον, κρύπτουν
πολλάκις τὰ ἐλαττώματα, σκεπάζουν
τὴν ἀπουσίαν πραγματικῶν ἀρετῶν, —
τουλάχιστον διὰ τὸν κόσμον. Τοῦτο ὅμως
δὲν συμβαίνει διὰ τὸν πτωχόν, τὸν ἀνί-
σχυρον. Αὐτὸς διὰ νὰ ζῇ, νὰ ἀγαπῇ, νὰ
ἐκτιμῇ, ἔχει ἀνάγκην ἀπομικτῶν
προτερημάτων, ἀξίας πραγματικῆς. Ἡ
ὑπέρβια λοιπὸν, ἡ ὁποία ἐκρινεν οὕτω
τὴν βασίλισσαν, τί ἔκαμε; Μὲ μίαν τῆς
φράσιν, τῆς ἀφῆρσε πρὸς στιγμὴν τὸ
σκῆπτρον, τὴν ἔδωκε τῆς πορφύρας, τῆς
λάμπειας τὸν στέμματος, — ἡ ὁποία εἶνε
πολλάκις ἀπατηλὴ, — καὶ μᾶς τὴν ἔδει-
ξεν ὡς ἄνθρωπον, ὡς γυναῖκα. «Εἶνε, εἶπε,
τόσον καλὴ, ὥστε ἡμποροῦσε νὰ τα
βγάλῃ πέρα καὶ ὡς σύζυγος ἐνὸς
πτωχοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ τον κάμῃ εὐ-
τυχῇ, καὶ νὰ διευθύνῃ τὸ σπῆτι τῆς μὲ
φρόνησιν καὶ μὲ οἰκονομίαν, καὶ νὰ ἀναθρέ-
ψῃ τὰ παιδιὰ τῆς, καὶ νὰ τα κάμῃ καλὰ
καὶ χρήσιμα εἰς τὴν κοινωνίαν, καὶ νὰ γα-
πᾶται ἀπὸ ὅλους. Δι' αὐτὰ ὅλα χρειάζον-
ται σπουδαῖα προτερήματα, καὶ τὰ προτε-
ρήματα αὐτὰ τὰ ἔχει μὲ τὸ παραπάνω ἡ
βασίλισσα Βικτωρία. Μὴ βλέπετε ποῦ
εἶνε βασίλισσα ἡμποροῦσε ἐξαίρετα καὶ
νὰ μὴν εἶνε τίποτε δὲν θὰ ἔχανε. Ἐρω-
τῆστε ἐμὲ ποῦ τὴν ξεύρω ἀπὸ κοντὰ, ποῦ
τὴν εἶδα εἰς τὸ σπῆτι τῆς ...»

Τοιαύτη ὑπῆρξε πραγματικῶς ἡ βα-
σίλισσα Βικτωρία. Ὅχι ὠραία, ὅχι, σο-
φὴ, ὅχι μεγαλοφυής. Ἀλλ' ἀγαθὴ, ἀνε-
πίδεικτος, εὐσεβής, ἐλεήμων, ἀπλοῖκή,
συνετὴ, πρότυπον συζύγου, μητρὸς καὶ
μάμμης. Διὰ τοῦτο τὴν ἡγάπων, τὴν ἐ-
λάτρευον, τὴν ἐσέβοντο τόσον. Θὰ τὴν
ἡγάπων ἐπίσης καὶ θὰ τὴν ἐσέβοντο, καὶ
ἂν δὲν ἦτο ἀκόμη βασίλισσα.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Η ΚΟΥΚΛΑ

Ὁ Μιμῆς καὶ ἡ Μιμίκα ἦσαν διδυ-
μοι. Ἐμεναν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἶχαν
ἓνα σωρὸ ζῆα: πρῶτα-πρῶτα τὰ δύο ἄ-
σπρα ἀρνάκια, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐχάριζεν
ὁ μπαμπᾶς τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων
τῶν ἑπειτα τὰ πέντε κουνέλια τοῦ Μι-
μῆ μὲ τὰ κόκκινα ματάκια τὴν ὀρνίθον
τῆς Μιμίκας μὲ τὰ ἐπτά κοτοπουλάκια
τῆς τοῦς δύο σκύλους Ἀζὼρ καὶ Ἀρά-
πην, καὶ τέλος τὰ σημαντικώτερα πρό-
σωπα τῆς ἱστορίας μας: τὴν μεγάλην
γάταν Λιλίαν καὶ τὴν κόρην τῆς τὴν
Ἀσπρούλαν, ἡ ὁποία τῆς ὁμοίαιε τόσον
πολύ, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι βλέπεις τὴν Λι-
λίαν μὲ τὸ κανοικάλι ἀνάποδα.

Ἡ Μιμίκα εἶχε ἀκόμη καὶ μίαν πο-
λυμελὴ οἰκογένειαν κουκλῶν. Ἀλλ' ὁ
Μιμῆς, ἂν καὶ ἦτο ὁ ἀνεγνωρισμένος ἱα-
τρεὺς τῶν, συγκαταβαίνων κάποτε νὰ τὰς
ἐλατρεῖ μὲ χάπια ἀπὸ ψίχαν ἄρτου, ὁ-
μως τὰς ἐπεριφρονῶσε, καὶ ὡς μεγάλον
ἀγόρι ποῦ ἦτο, δὲν κατεδέχετο πάντα νὰ
παίξῃ μαζί των.

Ἀλλ' ἦλθε περίστασις νὰ τὰς ἐκτι-
μῇ περισσότερο καὶ τοῦτο συνέβη τὴν
ἀξιοσημείωτον ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν
ἡ κούκλα Πόλλυ, — μία κούκλα ἀπὸ
καουτσούκ, — ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς γατί-
τσας Ἀσπρούλας. Καὶ ἰδοὺ πῶς:

Ἦρχε πελωρία καστανέα πλησίον
τοῦ ποταμοῦ, καὶ κάτω ἀπὸ τὴν καστα-
νέα αὐτήν, ἓνα μικρὸν κίσκι, τὸ ὁποῖον
ἐχρησίμευεν εἰς τὰ παιδιὰ διὰ τὰ παι-
γνίδια των. Πρὸ ὀλίγου ἡ Μιμίκα εἶχε
παραθέσῃ ἐκεῖ πολυτελέστατον συμπόσιον
εἰς τὰς κούκλας τῆς, ἐνεκα τοῦ ὁποίου ἡ
Πόλλυ, ἡ πλέον φιλάσθενος ἀπὸ ὅλας,
κατελήφθη ἀπὸ δυνατόν στομαχόπονον.
Ἡ Μιμίκα τὴν ἔβγαλεν ἀμέσως εἰς τὸ
ὑπαιθρον καὶ τὴν ἐξήπλωσε μαλακὰ ἐ-
πάνω εἰς τὸ χορτάρι ἑπειτα ἔτρεξε νὰ
φωναῖσῃ τὸν ἱατρὸν Μιμῆν, διὰ νὰ τῆς
δώσῃ τὸ ἀπαραίτητον ἱατρικόν.

Μόλις ἐφυγεν αὕτη, νὰ ἡ γάτα Λι-
λίαν μὲ τὴν Ἀσπρούλαν τῆς. Ἀμα εἶ-
δαν τὴν Πόλλυ, ἡ ὁποία ἐκοιμάτο, ὁ
λασδιόλου ἀκίνητη, ἡ Λιλίαν ἐστάθη,
ἔπειτα, ὅχι χωρὶς πολλὰς προφυλάξεις,
ἐπλησίασε, τὴν ἐμύρισε, τὴν ἐσκούντη-
σεν ἐλαφρὰ μὲ τὸ ποδάρι, καὶ ἐπὶ τέλους
ἐβεβαίωθη ὅτι ἦτο ὁλωςδίελου ἀκίνητος,

καὶ ὅτι ἡ Ἀσπρούλα ἡμποροῦσε νὰ μεί-
νῃ ἐκεῖ μόνη τῆς, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Τότε ἐσύστησεν εἰς τὴν Ἀσπρούλαν τῆς
νὰ εἶνε φρόνιμη καὶ νὰ μὴ πλησιάσῃ κα-
θόλου τὸ νερόν, διότι αὕτη θὰ ἐπῆγγαιεν
ὀλίγον νὰ ἀναπαυθῇ. Ἐβῆκε λοιπὸν εἰς
τὸ κίσκι, ἐξηπλώθη ἐλαφρὰ εἰς τὸ κρεβ-
βατάκι τῆς μεγάλης κούκλας, καὶ μετ'
ὀλίγον ἐβυθίσθη εἰς γλυκὺν ὕπνον καὶ εἰς
γλυκύτερα ὄνειρα, — διότι ὠνεῖρετο
τὰ παχύτερα καὶ ὀρεκτικώτερα ποντίκια
τοῦ κόσμου ...

Ἡ Ἀσπρούλα ἤρχισε νὰ νυπομονῇ.
Ἀφ' οὗ ἐκυνήγησεν ἀρκετὰ μίαν ἢ δύο
πεταλούδας, ἀφ' οὗ ἐκυνήγησε τὴν οὐράν
τῆς τόσον πολὺ, ὥστε ἀπὸ τοὺς γύρους
τῆς ἦλθε ζάλη, ἐκάθησε, καὶ ἤρχισε νὰ
συλλογίζεται τί ἄλλο ἡμποροῦσε νὰ κάμῃ.

Εἰξεύρετε ὅμως, ὅτι ὅταν οἱ μικροί, —
καὶ τὰ γατάκια ἀκόμη, — δὲν ἔχουν τίπο-
τε ὀρισμένον νὰ κάμουν, συχνὰ ἐπιννοῦν
κάποιαν τρέλαν. Αὐτὸ συνέβη τῶρα καὶ
μὲ τὴν Ἀσπρούλαν. Ἦρχισε νὰ χορεύῃ
τριγύρω εἰς τὴν Πόλλυ, καὶ νὰ ὀρμᾷ
κάθε τόσο ἐπάνω τῆς, καὶ νὰ κτυπᾷ μὲ
τὰ νύχια τῆς ἓνα κόκκινον φιδόγκον ποῦ
εἶχε εἰς τὸ κεφάλι. Ἐπὶ τέλους εἰς
τὸν φιδόγκον αὐτὸν ἐχώθησαν τὰ μυτερά
νύχια τῆς γατούλας τόσον βαθεῖα, ὥστε
δὲν ἡμπόρεσε νὰ τα βγάλῃ ἀμέσως, καὶ
καθὼς ἐφευγε, παρέσυρε καὶ τὴν Πόλλυ
ἀρκετὰ μακρὰ εἰς τὸ χορτάρι. Πολὺ
περίεργον αὐτό! Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! θὰ ἐ-
ξυπνοῦσεν ἡ Πόλλυ; Θὰ ἤθελε νὰ παί-
ξῃ καὶ αὕτη;

Καὶ ἡ Ἀσπρούλα ἀπεφάσισε νὰ ξα-
ναρχίσῃ.

Νέα ἐφοδος, νέον γάντζωμα τοῦ φιδό-
γκου μὲ τὰ νύχια, νέον τράβηγμα τῆς
κούκλας πάρα κάτω.

Μὰ τί εὐμορφον ποῦ ἦτο αὐτὸ τὸ παι-
γνίδι! Ἡ Ἀσπρούλα ἦτο κατενθουσια-
σμένη! Δὲν ἔβλεπε πλέον ἐμπρὸς τῆς,
παρὰ τὸν κόκκινον φιδόγκον, τὸν ὁποῖον
εἶχε καταξέσχισῃ. Καὶ ὁρὸς τοῦ ἐτραβοῦσε
τὴν ἐλαφρὰν καὶ ἀτυχῇ Πόλλυ πάρα
κάτω. . . καὶ πάρα κάτω. . . καὶ πάρα
κάτω. . . ὥς ὅτου. . . μπλοῦμ! πάρ'τες
καὶ τὰς δύο μέσα εἰς τὸ ποτάμι!

Ἦτο ἐξαφνικόν, διότι ἡ Ἀσπρούλα,
εἰς τὴν μέσθον τοῦ διασκεδαστικοῦ παιγνι-
δίου, εἶχε ξεχάσῃ καὶ τὸν ποταμόν, καὶ
τὰς συστάσεις τῆς μητέρας τῆς, καὶ ὅλα...
Ἐφρόθη πάρα πολὺ ὅταν εὗρεθῃ εἰς τὸ
κρὺ νερόν, — ξεύρετε δὲ πόσον τὸ φο-
βούνται ἡ γάτες! — καὶ ἐπιάσθη ἀπεί-
πισμένη ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς Πόλλυ, μι-
αουλίζουσα, ξεφωνίζουσα σπαρακτικῶς.

Οὔτε ἡ Πόλλυ, οὔτε ἡ Ἀσπρούλα δὲν
ἤξευραν νὰ κολυμβοῦν. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ
Πόλλυ ἐπέπλεεν, καὶ ἡ Ἀσπρούλα, χώ-
νουσα βαθεῖα τὰ νύχια τῆς εἰς τὸ φόρε-
μα, κατάρθωνε νὰ στέκεται εἰς τὴν ἐπι-
φάνειαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Μιμῆς καὶ ἡ

Μιμίκα ἐπέστρεφαν μαζί. Ἦκουσαν τὰ
ξεφωνητά, ἔτρεξαν εἰς τὸ ποτάμι, καὶ εἶ-
δαν τὸ ἐκπληκτικὸν θέαμα...

Τί νὰ κάμουν; Ἡ ὄχθη ἦτο ἀπόκρη-
μνος, καὶ δὲν θὰ ἡμποροῦσαν νὰ κατε-
βούν, παρὰ μὲ κατρακύλισμα, ὅπως ἡ
Πόλλυ καὶ ἡ Ἀσπρούλα. Ἐπειτα τὸ
νερόν ἦτον βαθύ... ἔπειτα δὲν εἶχαν και-
ρὸν διὰ χάσιμον... Ὁ Μιμῆς ἔτρεξεν
εἰς τὸ κίσκι, ἄρπαξε μίαν μακρὰν σα-
νίδα, ἡ ὁποία τοῖς ἐχρησίμευεν ὡς γέ-
φυρα, ὅταν ἔδρεχε, καὶ βοηθούμενος ὑπὸ
τῆς ἀδελφῆς τῆς, τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς
τὴν ὄχθη, ἀπὸ ἐπάνω ὥς κάτω εἰς τὸ
νερόν. Τότε κατέβη σιγὰ-σιγὰ μὲ μυρίας
προφυλάξεις, ἐσκύψεν, ἀπλώσεν ὅσον ἡμ-
ποροῦσε τὸ χεῖρ τοῦ καὶ ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ
νερόν τὴν Πόλλυ καὶ τὴν Ἀσπρούλαν,
χωρὶς νὰ τὰς χωρίσῃ, διότι ὡς τὴν σπι-
γμὴν ἐκείνην ἡ γατίτσα ἦτο σκαρφαλω-
μένη εἰς τὸ φόρεμα τῆς κούκλας. Ἐ-
πειτα, σφίγγων τὸ διπλοῦν ἀλλ' ὅχι βα-
ρὺ φορτίον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ, ἀνέβη
τὸν ἐπικλινδύον ἀνήρπον καὶ παρέδωσε
τὰς δύο ἀτυχεῖς εἰς τὴν Μιμίκαν, ἡ ὁ-
ποία ἐπερίμευεν ἐναγωνίως, ἐν ᾧ ἡ Λι-
λίαν, προστρέξασα κατόπιν ἐορτῆς εἰς
τὰς κραυγὰς τῆς θυγατρὸς τῆς, ἔτρεχε
δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὡς τρελλή.

Μολοντοῦτο, οὔτε ἡ γάτα οὔτε ἡ κού-
κλα εἶχαν πάθῃ τίποτε σπουδαῖον. Τὰς
μετέφεραν γρήγορα εἰς τὸ σπῆτι, ὅπου ἡ
Ἀσπρούλα ἐξεστάθη εἰς τὴν φωτιαν καὶ
παρηγορήθη γρήγορα μὲ ὀλίγον γάλα, ἡ
δὲ Πόλλυ ἐδέχθη τόσας ὑπερβολικὰς
περιποιήσεις καὶ τόσα χάδια ἀπὸ τὴν
μητέρα τῆς, ὥστε ἂν ἦτο ἄλλο παιδί,
βέβαια θὰ διεφθείρετο καὶ θὰ ἐχαλοῦσεν.
Ἀλλ' ἡ Πόλλυ περιωρίζετο νὰ χαμογε-
λᾷ μακαρίως. Μάλιστα ἡ καλὴ τῆς ὄψις
ἔκαμε τὸν ἱατρὸν Μιμῆν νὰποφανθῇ, ὅτι
τὸ κρὺν ἐκεῖνον λουτρὸν τὴν ὠφέλησε,
ὅτι ὁ στομαχόπονος τῆς ἐπέραςε καὶ ὅτι
δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην ἀπὸ χάπια.

Ὅσον διὰ τὴν Ἀσπρούλαν, — ἡ ὁποία,
καθὼς εἶδατε, ὠφεῖλε τὴν ζωὴν τῆς εἰς
τὴν Πόλλυ, — πολὺν, πάρα πολὺν καιρὸν
ἔκαμε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ πο-
ταμοῦ, καὶ ὅταν ἐμεγάλωσε καὶ ἀπέκτη-
σε καὶ αὐτὴ γατάκια, συχνὰ τοῖς διηγῇ-
θη αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, διὰ νὰ τα διδάξῃ
δύο πράγματα: Πρῶτον νὰ μὴ πειράζουσιν
ποτέ τὰς κούκλας, καὶ δεύτερον νὰ κούρουν
πάντοτε τὰς συμβουλάς τῆς μητέρας των.

(Κατὰ τὸ ἀγγλικόν.)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΝΟΣ

α) λοιπόν, έστος να είσαι πιο τακτική· Δημό-
 ρατορ (περαστικά·) Ίω, Σκληρόν (ἄν, εἴν,
 καλὴ ἡ μετάφρασις, θά το μάθης ἀπό τῆ ἀποτε-
 λέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ.) Δημ. Γεωργίου
 Κόστην (ἄφ' οὗ λῆγς τὸν στοιχειογράφους, ν-
 λάθης μέρος· εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων
 ἄφ' οὗ συμβουλευθῇ τὸν Ὀδηγόν.) Δημ. Γ. Δε-
 μπίστην, Θεραπευτὴν τῶν Μουσῶν (σὲ συλλυ-
 ποῦμα· ἐγκραδῶναι διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς
 σου γιγαΐας· μυρίας εὐχαριστίας διὰ τὰς ὥραις
 καὶ ευχλόπτους εὐχάς.) Ποικιλῆθις (εὐχαρι-
 στῶ περὶ; διὰ τὸ ἐξεσπᾶνμα· βελθῶν δὲν ἐλα-
 θῶ προηγουμένη ἐπιστολήν σου, ἄρ' οὐ δὲν εἶδ-
 νά σου ἀπαντήσω.) Λοίγιαν ([EE] διὰ τὰς ἐν-
 τήσεις ἐκ τοῦ περιστοῦ τόμου καὶ διὰ τῆς ἐν-
 μετρον εὐχῆν.) Δημ. Β. Γούναρην, Μαργα-
 τοφόρον (αἱ προτάσεις σου δημοσιεύονται ἀπ-
 ὸ ἐλπίαι εἰς καθεὶ φύλλον· σιγά-σιγά θὰ δημοσιευ-
 θοῦν οἱ αἱ.) Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα (εὐχαρι-
 στῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξεσπᾶνμα·) Φιλιδὸν Ζέφυρον
 Θελασσόπουλον (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῶν
 θερμῶς δι' ὅσα γράφεις περὶ τῶν Περιπτῶν το-
 καὶ ἐλπίζει ὅτι θὰ σε εὐχαριστήσουν ἄλλο τόσοι
 αἱ ἐρευνεῖαι Ἐπιστολαί· ἔχω ἄρκετάς φωτογρα-
 φίας δημοσιεύμενων πρὸς δημοσίωσιν.) Κωστός ἱ
 Τριχογυλίδην, Ἀνδρῶν τῆς Ἀνσίως (τὰ ἐ-
 στεῖλα·) Ἥρωα Θησέα, Ἀδριανὴν Ἀποστό-
 λου, Δημ. Ζορμπῶν, Ἐνσαρκον Ἐαρ (εὐχα-
 ριστῶ θερμῶς.) Ὠραῖαν Ἑλλάδα (συμβαίνει·)
 ὅτι εἰσαι ὀλίγον ἀνυπόμονος, καὶ ὅτι αἱ προτά-
 σεαι δημοσιεύονται μὲ τὴν σειράν των.) Βασιλέ-
 α τοῦ Κατέρου (ἀρνούμεν καὶ ἀναμένω.) Ἀν-
 θοῦσαν Νεότητα (ἀντασπάζομαι· τάδεκρια· εἰ
 χαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ἐξεσπᾶνμα, καὶ ἐγκρίνω
 τὴν ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης.) Ἀν-
 θοῦσαν Γ. Σταματοπούλον (σ' ἐνέγραψα· δὲν θὰ
 πάρῃς καὶ ψευδώνυμον;) Αἰλουρον (εὐχαριστῶ
 διὰ τὰς ὥραις καὶ εὐρεῖας εὐχάς.) Ἐθλὴν Καρ-
 διά, Γάλλικην Ναυαρχίδα, Κολιχὸν Ἰν-
 νον, Παρθένον τῶν Λατῶν (ἔχεις τόσον ὥραιον
 ψευδώνυμον! διατί νά το ἀλλάξῃς; ἂν ἐπιμένῃς,
 συμμορφώσου μὲ τὸν Κανονισμὸν τῶν Ψευδώνυ-
 μων, Κερ. Α' τοῦ Ὀδηγοῦ.) Ἰλνικήν Ἑλπί-
 ῶν (βέβαια, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν·
 ἄφ' οὗ — πρὸς μεγάλην μου χάραν, — εἰμπορεῖς
 καὶ σου γράφῃς καὶ σὺ βλοῖς σὲ ἀνταγπίζονται·)
 Καρχαρία τοῦ Παλῆρου (τότε θὰ σου ἐστάλῃ
 διὰ τὰς ἡλῶς, καὶ εἰμπορεῖς νὰ τὸ ἐπιστρέψῃς.)
 Αἰχωρινὸν Φουξίαν, Ναυορχοδόνοισσα (ὁ ὀλο-
 γοπαγινωδὴς· Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα
 πράξεις· καθὼς καὶ διὰ τὸ γένε ἐπιθετον.) Παι-
 δικὴν Λαράν (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐμμέτρους εὐ-
 χάς.) Δεῖαν (εἶθε) Ἀετὸν τῆς Ἰδῆς (ὁ ὁποῖος,
 ἀποχωρῶν ἔνεκα ἡλικίας, μού ἔγραψε τὴν τελευ-
 ταιάν του ἐπιστολήν, πλήρην ευγνωμοσύνης· ν-
 ἰατὴν δὲν θὰ τον λοηρόνησω ποτέ.) Φιλοπάτρι-
 ῶν Ἑλληνίδα, Αἰγυπτῶν Λελεδῶνα (εὐχαρι-
 στῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς τῆς καλῆς μου γειτονίσ-
 σης.) Στέφανον Δάφνης (φιλήσέ μου καὶ τὴν
 Μικρὰν Ἀρωματοπούλῃν· εἰς τὸν Ὀδηγόν, νε-
 κῶναιον Ι, βέλπει πόσους καὶ ποῖους τοῖτους ἑ-
 νῶν.) Ἐρυνδὸν Νέρος (τὰ ἔλαβα ὅλα· δὲν ἀν-
 τιβάλλω διὰ καί πέτος θὰ εἶσαι τακτικὴ καὶ θὰ
 μου γράψῃς συχνότατα· διατί ὅμως ζητεῖς τόσας
 εὐχαριστίας; δὲν εἰσηδύει τίς δὲν ἔχω κόπον δι'
 τὰς μαρζίας.) Στεφανὸν Ρίο - δέλ· Κοντεντὴ
 Ἀλβεία, πολὺν καιρὸν ἔκαμες νά μου γράψῃς·
 ἔλπιω· ἐλπίω καὶ τὰρα θὰ με ἀποκηρύξῃς.) Εὐ-
 λλῆτιδας (ἐλπίσσαν, καὶ αἱ παραγγελίαι ἐξε-
 πείσσαν· ἐγέλασα μ'· ἐκεῖνα ποῦ γράφετε, ἀλλά
 ... σιωπῇ, νά μὴ μας μυρίσθουν.) Κερκυραϊκὴν
 Ψύκτα (λοιπόν, ἀναμένω τὰς ἐντυπώσεις σου.)
 Ἀνναρ Δαμπίρη, Σκληρὸν Βράχον, Μαρίαν
 τοῦ Εὐρίπου, Βράχον τῆς Ντραμπάσθας, Ἑλ-
 λῆτιδας τῶν Ἀντιγυρῶν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ
 τὰς ἐνεργείας· αὐτὸ τὸ Παῖδ· Πνεῦμα τοῦ εἰ-
 κέρου ὁ Ἀνανίας εἰς τὰ Φαῖδρα τοῦ Μηνός·)
 Ἀγγυρολογιστάτορ (ἡ εἰκὼν σου εἰς τὸ προ-
 κληγὲς· σὲ ἀναμένω.) Ἀστέρα Νικοπολέως, Αἰ-
 κῶν Ὀρίζοντα (καὶ ἐγὼ ἐνδομῶς ὅτι με εἰχες
 ἐλέων λημονήσῃ! ... εὐχομαι καλὴν πρόσδον εἰς

τὰ τόσα μαθήματα, καὶ κάποτε νά μου γράφης;) Φίλε Φίλε (καὶ ἐγὼ ὑπέθετα ὅτι δὲν θὰ ἐβλε-
πες τὸ ψευδώνυμόν σου διότι ἡ ἐπιστολή σου εἶ-
χε παραπῆση καὶ παρήλαε πολὺς καιρὸς ἕως νὰ
σου ἀπαντήσω· τώρα λοιπὸν πού το εἶδες, νὰ το
τιμήσῃς.) Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου, Μαγικὴν
Εἰκόνα, Κόρ... Καρ... (διὰ τὴν κάρταν ὑπὲρ-
χε γραμματόσημον διὰ τὰ τετράδια, τὴν πρώτην
φορὰν, ὄχι.) Ἀσπρὸ Κάρθουνο! τὰς εὐχάς μου
διὰ τὰ εὐτυχή γενέθλια· διὰ τὸ ζήτημα ἐκεῖνο,
νὰ πιστεύσῃς ὅτι σοῦ εἶπεν ἡ φίλη σου Ἀρσα-
κειάς.) Ἐλαφὸν τῆς Ἀρτέμιδος ([Ε] εὐγε δὲ·
ὄλα· εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι.) Εὐτυχὴ ὀνητήν
([Ε] καὶ σὺ ἄλλο τόσον· νά μου φιλήσῃς τὸν μι-
κρὸν Δημήτριον, καὶ ἔτσι νὰ τον βάζῃς νά μου
γράψῃ πάντα.) Βασιλικὴν Γ. Λουκάκη (εἶθε
νὰ εκπληρωθῶν αἱ ὥραι αὐταὶ εὐχαί.) Φύρδην
Μίρδην (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·
ἀλλὰ διὰ ψευδώνυμον, ἡ νέα μου φίλη πρέπει νὰ
μου γράψῃ ἰδιοχείρως.) Θαλασσινὸν Λουλοῦδ· (αἱ
προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές· ἀντεύχομαι τὰ
αὐτά.) Νευρόσπαστον (πολὺ εὐχαριστῶς θὰ
γνωρίσω καὶ τὸν ἀδελφόν σου.) Ἰωάννην Δ.
Φιλιπποπόλιν (χαίρω πού ἔνινε καλὰ καὶ
νά μου γράφῃς συχνότερα.) Ἀθηναῖν Ζίρον
(βεβαίως!) Μαρ. Θ... (ἔλαβα τὰ διὰ τὸ Α.
Π. Μικρὰ Μυστικά.) Μ. Δ. Μερκάτην, Σαρ-
θὴν Βωπίδα (ἔσται τὸ Λενοῦμα.) Ἀλλο-
πρόσαλλον ([Ε] νὰ σε ἴδω λοιπὸν φέτος! ἀνα-
μένω.) Ν. Κ. Δεκαβάλλαν, Ναυτοπούλαν
τῆς Ἀνδρον (εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ καὶ διὰ τὸ
δεύτερον ξεσπάθωμα.) Ἐνδοξορ Φαριατήν,
Μικρὸν Ἀνδριον, Μπαμ - Μπούμ, Ἐρυθρὰν
Μελάνην (βεβαίως θὰ λάβῃς μέρος.) Ὀδυσσεύς
Γ. Λύδδην (ἔσται.) Ἡμέραν τῆς Ἐλευθε-
ρίας (δεῖχεται καὶ λίρας ἰταλικὰς· ἀλλ' εἰμπο-
ρεῖς καλλίτερα καὶ ἀσφαλέστερα νὰ τα στείλῃς
διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.) Τυδεά κτλ. κτλ.

Εἰς ὕσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Ἰα-
νουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Φεβρουαρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνανται γράφω-
σαι λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἑκάστος
περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

11. Λεξιγριφος.

Ἐπιρρημα καὶ ῥημα
Ἐνόνων ὡς εἰξεύρεις,
Χωρίον παραρτήμα
Τῆς Ἀττικῆς θὰ εὕρῃς.

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Ἀγριεῖου

12. Συλλαβογριφος

Ἐπιρρημα καὶ ἐν πτηνὸν ἐὰν συνενωθῶσι,
Ὡς μέλος εἰς τὸ σῶμα σου τὰ δύο θάναθωσι.

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου

13. Τονόγριφος.

Ζητεῖται τώρα, φίλοι, νὰ εὕρεθῃ
Λέξις κοινή, τρισύλλβος, εἰς ἣν ἡ εἰμαρμένη
Τὸ ἴδιον καὶ ἀπαράλλακτον ὥρισε νὰ σημαίνῃ,
Εἰς ὅποιαν συλλαβὴν καὶ ἂν νοτισθῇ!

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Θαυμαστοῦ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν

14. Στοιχειογριφος.

Δύο νῆσοι εἰς ἀγῶνα περιήλθον μιὰν ἡμέρα,
Μ' ἂν ἐνίκησεν ἡ πρώτη ἀγνωστον ἢ ἡ δευτέρα;
Γιατί, ἂν καὶ τῆς δευτέρας τὸν γενναῖον στρα-

[τηλάτῃ
πλάτῃ.

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Λοξίου

15. Πυραμίδς

Α
Μ + ★
Β ★ + ★ ★
Κ ★ ★ + ★ ★ ★

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Ἑλπίδος τῶν Ἀστυγῶν

16-17 Ἀστεῖα Παροράματα.

1.— Ὁ Θρόνος ἦτο θετός.

2.— Ἡ ὕλη εἶνε πνεῦμα.

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τοῦ Ζαλόγγου

18. Λεξιθηρία.

Διὰ τῶν γραμμάτων τῶν λέξεων: φυλακή,
οἰκοθεν, ποῦ, νὰ σχηματισθῇ μία μόνη λέξις.

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Ἀγρυπολογιστοῦ

19. Παίγνιον.

23				
	62			
		25		
			108	
				59

Ζητεῖται νὰ συμπληρωθῶν τὰ κενὰ τετραγω-
νίδια δι' οἰωνδήποτε ἀριθμῶν οὕτως, ὥστε καθέ-
τως καὶ ὀριζοντίως, παντοῦ, τὸ ἄθροισμα αὐτῶν
νὰ εἶνε 200.

Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Ἱστορικοῦ Παλαμίδου.

20. Μαγικὸν γράμμα με φράσιν.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις αἱ ὁποῖαι
κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦσι φράσιν

Κάστανα, πᾶς, ἥλος, ἥσυχος.

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Αἴδας τῆς Κερκύρας.

21. Φωνηενόγριφος.

Τῇ βοήθειᾳ ἐνὸς φωνήεντος δις πάντοτε ἐπα-
ναλαμβάνομένου, σχηματίζετε πέντε λέξεις ἐκ
τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ σειρὰ δύναται νὰ
μεταβληθῇ.— ρσφ - νσκ - σλχ - σρκ - μκρς.

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Κορῆς Μασσαί.

22. Φωνηεντόλιπον

μθν - θρ - μ - πθν

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Ζουλίτσας

23. Μαγικὴ Εἰκών.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 22 δημοσιευο-
μένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον πρό-
σωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ Λυσσχάρ-
του, ἄνευ περιγραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 48 καὶ 49.

575. Ἐξίς (αἶξ, ὕς.)—576. Ἐπτά- λεπτά.—

577. Ὁ χρόνος.—578. Ἡ μαμὰ ράπτει (γρή-
γορα ΠΥΤΣε)

579. ΦΙΛΙΠΠΟΣ 580. ΘΕΤΙΣ

Ω Μ ΕΡΙΣ

Τ Α ΡΙΣ

Ι Ρ ΙΣ

Ο Ι Σ

Σ Ω ΚΡΑΤΗΣ

581. Καὶ ἡ ὀργυιά.—582. ΕΛΑΤΗ, ΜΙΝΟΣ

ΠΡΩΡΑ (ἘΜΠύουσα, ΑΙΡα, ἈΝΩ, ΤΩΡα,

ἩΣΑίας.)—583. Ζήσεις βίον κράτιστον ἂν θυ-
μοῦ κρατῇς.—584. Μῆδεν ἄγαν.

585. Ταῶς (τά, ὤς.)—586. Γέρος, Θέρος, Λέ-

ρος, μέρος.—587. Λευκή-λευκή.—588. Τὸ κά-

στανον.

589. Α 590. ΔΗΛΟΣ

ΔΠΟ Α Υ

ΔΠΟΧΗ Ν ΔΕΡΟΣ

ΔΠΟΔΩΝ Ι Α Ο Α

ΟΧΛΟΣ ΑΙΜΟΣ Μ

ΗΩΣ Ι Ο

Ν ΔΡΝΟΣ

591. ΚΑΝΘΑΡΟΣ (Ἀννα, νᾶος, θάρρος, ρά-

κος, ὄρθρος, ὁς.)—592. Δημόκριτος, Πρωταγό-

ρας, Ζήνων, Χίλων, Πλάτων.—593. Μάτια πού

δὲν θεωροῦνται.—εὐκολα λησμονοῦνται.—594.

Σοφὸν τὸ σαφές.

ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ἐπειδὴ ἐβράδυναν νὰ τυπωθῶν αἱ Ἀγγελίαι
τοῦ 1901 καὶ νὰ σταλοῦν εἰς τοὺς φίλους μας
μετὰ τῆς σχετικῆς ἐπιστολῆς περὶ ἐγγραφῆς νέ-
ων συνδρομητῶν, — ἡ προθεσμία πρὸς ἐγγραφὴν
καὶ ἀνανέωσιν μετὰ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς
τὸ Λαχεῖον, ἡ ὁποία ἔληγε τὴν 5 Ἰανουαρίου,

ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

ἐξαιρετικῶς μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς τούτου.
Ὡστε, ὅσοι νέοι συνδρομηταὶ θὰ ἐγγραφῶν ἀπ'
εὐθείας ἢ διὰ τοῦ ξεσπαθώματος, καὶ ὅσοι παλαιοὶ
θὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των μέχρι τῆς 31
Ἰανουαρίου, θὰ λάβουν καὶ αὐτοὶ μέρος εἰς τὴν
ΚΛΗΡΩΣΙΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΜΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜῃ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.—Τὰ πρὸς
δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εἰσαγγνω-
στα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημε-
ρίας τῆς Δευτέρας τὸ θεαυθεῖον διὰ τὸ φύλλον τοῦ
ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουσιν διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Παρακαλῶ τοὺς ἔχοντας τὴν εὐχαρίστησιν νὰ
μοι στέλλωσιν εἰκονογραφημένα ταχυδρομι-
κά δελτάκια ἐκ πάσης πόλεως, καὶ θὰ τα ἀνταπο-
δίδω δι' Αἰγυπτιακῶν.—Δέσποινα Κουφουδάκη.
Ἡ διευθυντοῦς μου: Mr Jean S. Stavriniaki,
docteur pour Mlle Despina P. Koufouda-
chi, Caire (Egypte). (Α. 5)

Τοῖς φίλοις συνδρομηταῖς εὐχομαι ἐπὶ τῷ νέῳ
ἔτει ἐκπλήρωσιν τῶν διακαεστέρων πόθων
καὶ τὴν Διάπλασιν τῶν μεγάλων, παγκόσμιων.—
Ποιμενὶς τοῦ Πηλίου. (Α. 6)

Αγοράζω Ἑλληνικὰ Γραμματόσημα ὅλων τῶν
ἐκδόσεων.— Ε. Μαυρογιάννης. Κέρκυρα.
(Α. 1)

Ὁ Νοσταλγὸς Ἑλλήν· εὐχαριστεῖ ὅσους τὸν
συνεχάρησαν διὰ τὸ βραβεῖόν του, καὶ ἰδιαί-
τέρως τὰς Ἀρακατιάδας, αἵτινες τὸν συνεχάρη-
σαν μέσον μιᾶς φίλης των συγχαίρει δὲ τοὺς
βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῆς καλλιγρα-
φίας, εἰς τὸν 64ον Διαγωνισμόν καὶ εἰς τὴν με-
τάφρασιν ἐκ τοῦ Κινεζικοῦ. (Α. 7)

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ 20ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Τὸ θαυμασιώτερον, τὸ ἐντελέστερον ἔργον,
τὸ μέγιστον καὶ ἀρίστον τῶν Λεξικῶν, κατὰ
τὴν ὁμόφωνον γνώμην ὅλων τῶν Ἑλληνιστῶν,

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

τῶν Ἀγγλων Liddell-Scott

μεταφρασθὲν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, πλουτισθὲν με-
θ' ὅλας τὰς νέας λέξεις, διορθωθὲν ἐν πολλοῖς ὑπὸ
δεδοκιμασμένων καθηγητῶν, ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ

κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου

εἰς 4 ὀγκώδεις τόμους, εἰς σχῆμα 4ον μέγα, δι-
στηλόν· τύπος ἐξαιρετός, ἐπὶ ἀγγλικῷ στερεοῦ
χάρτου· φύλλα τυπογραφικὰ 400.

Τὸν προσεχῆ μῆνα διανέμεται τοῖς πολυαριθ-
μοῖς κ. κ. συνδρομηταῖς αὐτοῦ ὁ Δος τόμος.

Συνδρομηταὶ γίνονται δεκτοὶ μέχρι τῆς ἐκδό-
σεως καὶ διανομῆς τοῦ Α' τόμου. Ἐκείθεν ἡ
τιμὴ ὥρισθη εἰς φρ. 80. Ὅλοι λοιπὸν ὅσοι θέλουν
νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ προσπληρώνοντες δρ.
40 διὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ φρ. χρ. 40 διὰ τὸ ἐξω-
τερικόν, ἄς σπεύσωσι μέχρι τέλους τοῦ προσε-
χοῦς μηνός.

Ἐγγραφαὶ γίνονται εἰς τὰ Καταστήματα τοῦ
ἐκδότη κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. (Α. 8)